

CIVIL INTERNATIONAL COMMITTEE /CIC/
Гражданский Международный Комитет (ГМК)
по подготовки мирового общественного мнения к
проведению Первого Всемирного Конгресса Духовного
Единения в Нью-Йорк

Громадський Міжнародний Комітет Інтелектуального і Духовного Єднання

**Азовське (Українське) відділення Академії економічних наук і
підприємницької діяльності**

**Інститут економіко-соціокультурних досліджень ім. Ольги
Володимирівни Васильєвої – Католик**
(правонаступник ДЕНМЦ Академії наук України)

Історична наука як альтернатива ерозії моральних засад при підготовці кадрів вищої кваліфікації у Східній Європі:

до 60-ти річчя від дня народження академіка,
професора, доктора історичних наук, керівника
Львівсько-Станіславського Представництва АВ
Академії ЕНіПД ім. Василя Васильовича Леонтєва,
Лауреата Нобелівської Премії 1973 р., директора
Інституту Східної Європи, кавалера ордена «Золотий

хрест честі і звитяги» з титулом «Лицар Вітчизни»
Віктора Святославовича Ідзьо

Виконання проекту «Нова Готія» за програмою
«Червона Книга Культур Європи»

**Сіверськ (Ям) - Івано-Франківськ (до 1962 р.- Станіслав) – Львів
(Лемберг) – Сарагоса (Іспанія)**

Зміст

1. Науково-освітня діяльність Видатного Українця	4
2. «Мій вчитель з історії України – доктор історичних наук, професор, академік АН Вищої Школи України Володимир Грабовецький»	5
3. Науково-освітня діяльність у боротьбі за державність України.....	7
4. Навчаючи молодь, виконувати наукові дослідження	17
5. Не дамо розірвати традицій наукового пошуку в економічній науці Східної Європи.....	32
6. Реалізація задуму Головного вченого секретаря та Першого Віце-президента Національної Академії наук України, академіка НАН України Анатолія Петровича Шпака - створення відділення економіко-етносоціальних досліджень та просування інвестиційних проектів	38
7. Наукова спільнота береже культуру і науковий потенціал держави (з погляду заступника Азовського відділення Академії ЕНтаПД).....	44

Table of contents

1.The scientific-Educative activity of Great Ukrainian	4
2. «My teacher from the History of Ukraine - the doctor of historic sciences, professor, the academician of AS The higher school of Ukraine Volodymyr Graboveckij» .. .	5
3. Scientific-Educative activity in fight for the Ukraine statehood	7
4. Educating youth, to accomplish research .. .	17
5. Shall give no break the traditions of scientific search in the economic science of Eastern Europe .. .	32

непростим і зажадав ПРАЦІ десятків небайдужих до української науки і культури інтелігентів не тільки в Україні і Росії, але і в далекому зарубіжжі. На основні етапи цього шляху ми і хочемо звернути Вашу увагу шановний читачу. .

Брошура адресована студентам і викладачам університетів України і Російської Федерації, членам українських громадських організацій Східної Європи, а також в далекому зарубіжжі; науковим співробітникам академічних та дослідницьких інститутів, парафіянам Греко-Католицьких та Православних Храмів.

ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКО-СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

ім. ОЛЬГИ ВАСИЛЬСВОЇ - КАТОЛИК, 2020 р

Науково-освітня діяльність Видатного Українця

Звичайно науковців до того чи іншого Ювілею характеризують кількістю друкованих праць. Це класичний академічний стиль підкреслення ваги вкладу творчої людини у копилку досягнень людства. Ми теж згадаємо етапні для історії України праці академіка і професора Віктора Святославовича Ідзьо і надамо кількісні показники його статей та монографій по рокам. Але це буде зроблено також і фахівцями Інституту Східної Європи, які вже не один рік працюють разом з Віктором Святославовичем. Їх підрахунки будуть точнішими за наші. І все ж таки вважаємо, що не кількістю друкованих праць у сучасному світі вимірюється внесок творчої і талановитої людини у світову науку і культуру.

На нашу думку більш важливими виступають духовні та моральні засади на які спирається творчість науковця та громадського діяча, особливо, у Східній Європі. А викликане це тим, що більш 70 років панувало таке зухвале ставлення до християнських засад світогляду на величезній території в Європі та в Азії, що здавалось, що ніхто не зможе майже за століття відродити світле сприйняття Біблії та повагу до тих, хто серцем відчуває ПРАВДУ Християнства. Але 70 років страждань людей це ніщо проти 2000 років щирої молитви до Вищих Сил всього нашого Народу (!). Ми всі стаємо свідками відродження духовних засад світогляду більшої частини населення України. Чому відбуваються такі швидкі зміни свідомості ? А тому, що працюють такі наполегливі фахівці як Віктор Святославович (!).

Вони добре розуміють, що потрібно доводити до студентів та до всіх зацікавлених реальною історією України історичну ПРАВДУ. Тому, що тільки ПРАВДА має під собою ту силу, яка підіймає народи на Велику ПРАЦЮ за Велике Майбутнє. А хто як не історик повинен довести до людей

цю ПРАВДУ !! Нас не вчили ні в школі, ні в університетах, що Історія є найсправді підґрунтям всіх гуманітарних наук (третій мислитель в історії людства після Аристотеля та Гегеля – Петро Лаврович Лавров, 1869 р.). Але це так було і є, а мабуть і буде, бо кожна людина, якщо вона замислиться і згадає поворотні етапи свого життя, завжди спиралась і спирається на творчі здобутки багатьох інтелектуалів різних століть, праці яких вона засвоїла и бажає продовжити їх служіння людству. І що їх всіх поєднує ? Історизм, бажання продовжити створення умов для морального та духовного зростання свого народу і людства в цілому, а це не можливо без поваги до тих хто жив і працював до нас. Тому ІСТОРІЯ і є інтегральною наукою для всіх гуманітарних дисциплін. Ось чому ми з такою повагою відносимось до праці професора, доктора історичних наук Віктора Святославовича Ідзьо, як вченого, який відродив най цікавіші сторінки історії України у ХІІІ столітті.

Але він зробив не тільки це. Він надихнув на активну творчість колективи трьох установ у Москві: Українського Історичного Клубу міста Москви (УІК), який заснував у 1995 р. і був першим керівником; Українського державного університету міста Москви (УУМ), у заснуванні якого брав участь у 1992 р., а з 2000 р. по 2015 р. був ректором; Українського інституту при МДПУ, у заснуванні якого теж брав участь у 1997 році. Але не тільки українці в Росії, членом ради Об'єднання яких він був з 1997 р. по 2010 р., а і Західна Україна з вдячністю згадують активність Віктора Святославовича, особливо Івано-Франківськ і Львів. Так у Львові він започаткував: науково дослідний заклад – Інститут Східної Європи (ІСЄ) при Університеті «Львівський Ставропігіон» у 2001 р. та науковий журнал «Українознавець» у 2005 р., який виходить і донині. В Івано-Франківську (до 1965 року – Станіславів) постійно проводяться презентації монографій Віктора Святославовича та наукові конференції за його участю та участю професорів його Інституту Східної Європи.

Чому це все на такому високому рівні вдається організувати і проводити академіку, професору, доктору історичних наук Віктору Святославовичу Ідзьо ?! Що є головне у його підході до наукових досліджень та керівництва науковими установами ?

На нашу думку, в першу чергу, це вчителі !

«Мій вчитель з історії України – доктор історичних наук, професор, академік Академії Наук Вищої Школи України Володимир Грабовецький»

Віктор Святославович пишається академіком В.Грабовецьким, як своїм вчителем історії України. Але можна казати, що професор Володимир Грабовецький вчив не тільки Історії України, а взагалі ІСТОРІЇ тоді ще молодого дослідника, який закінчував історичний факультет Прикарпатського національного університету ім.В.Стефаника, а Володимир Грабовецький був одним з талановитих продовжувачів історичної школи Михайла Грушевського. Наша зустріч у 2006 р. з цією талановитою людиною назавжди залишиться у Пам'яті, як і подарована ним книга.

Доречи, він теж. майже нічого не знав об останніх спадкових отаманах Запорізької-Задунайської Січі на теренах України у Приазов'ї, які очолили Військо Азовське і несли дуже важку морську службу на своїх чайках від Поті до Батумі, перекриваючи постачання зброї з Туреччини до повстанців Шаміля. Останній був дивовижною особистістю, він свого пораненого коня на плечах ніс майже два кілометри (це і досі пам'ятають на Кавказі). Але зацікавленість чесного фахового історика була у кожному слові Пана Грабовецького і він пропанував надрукувати всі матеріали по історії самого мало чисельного, але найбільш європейського за відношенням до праці козацького війська у Російській Імперії. Тому ми добре розуміємо як

пощастило Віктору Святославовичу, що він багато часу міг спілкуватись і разом працювати з професором Володимиром Грабовецьким.

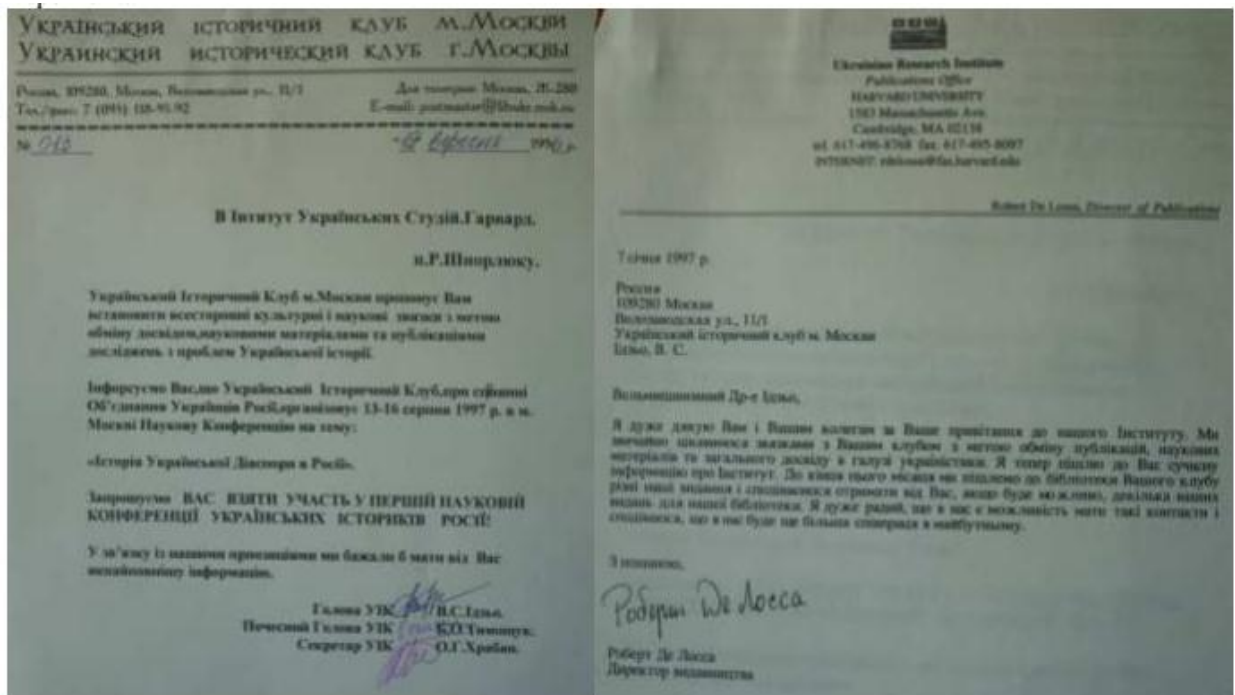

Так, у науці все починається з вчителів. Але не тільки з вітчизняних у межах кордонів, а для талановитих українців і з вчителів із-за кордону. Про них мало пишуть, але їх вплив дуже вагомий. І це Віктор Святославович дуже яскраво показав у своїх монографіях.

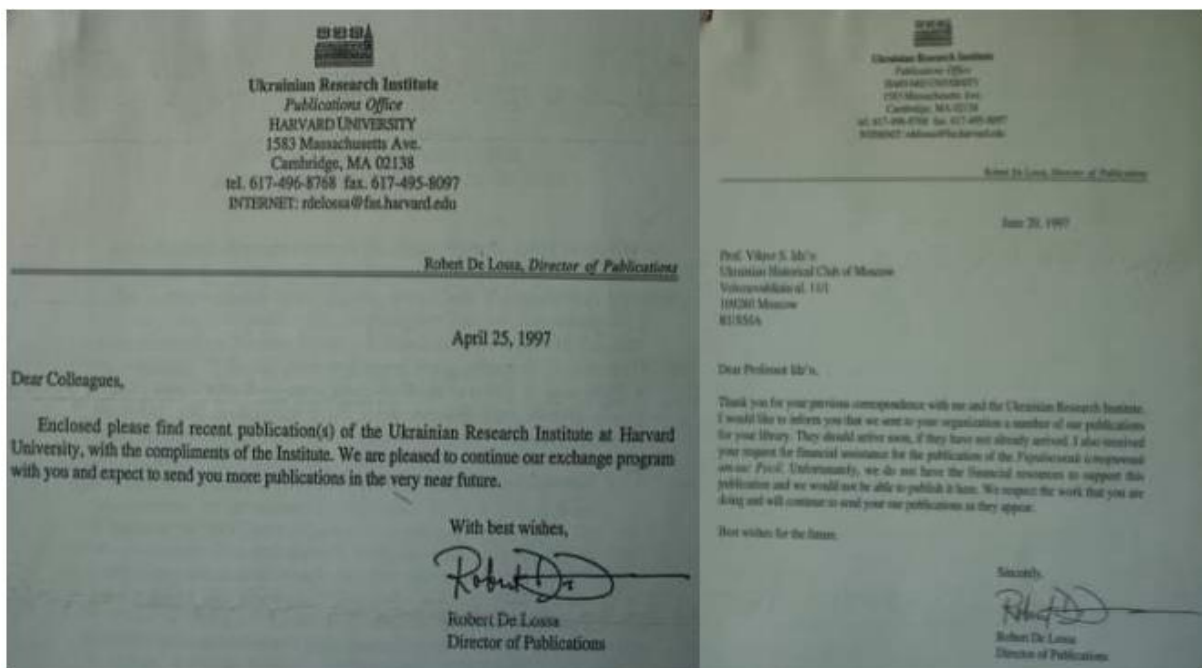
Науково-освітня діяльність у боротьбі за державність України

Коли перегортаєш сторінки монографій Віктора Святославовича, то вражає реальна картина подій, які він розглядає з багатьох точок зору. І це враження від того, що він намагається викладати реальні історичні події без

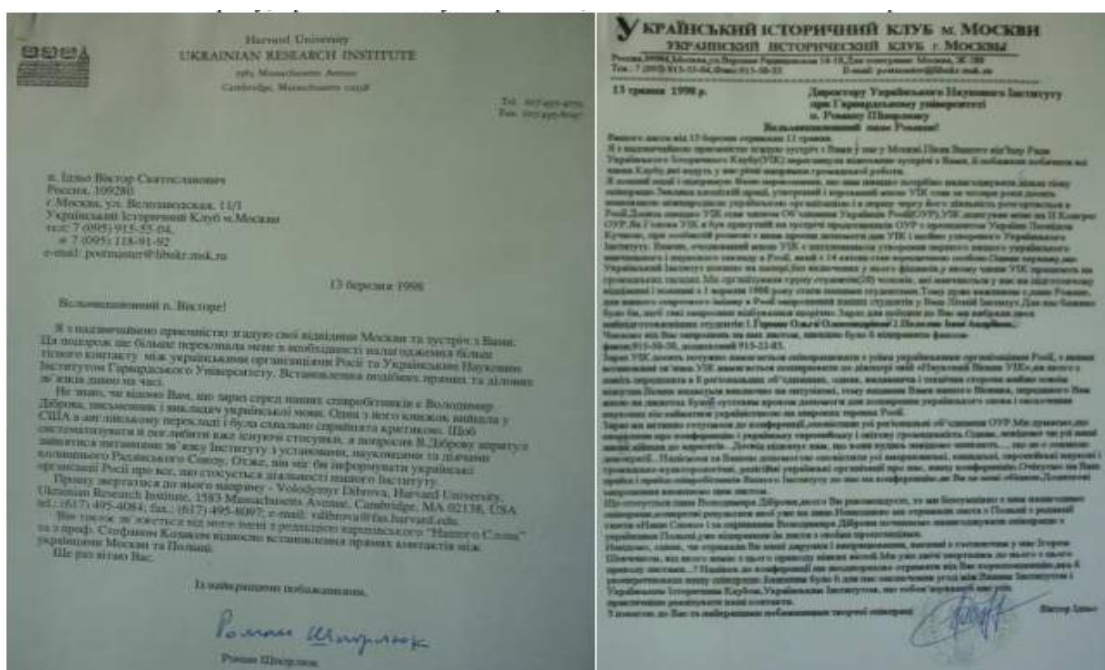
упередженості, не нав'язуючи ту чи іншу трактовку, а тільки спираючись на документи і поважаючи особистості історичних постатей, які на той час приймали ті чи інші рішення. Звідкіля ця тяга до історичної ПРАВДИ ?! Безперечно, вона була притаманна історичній школі Михайла Грушевського, але її ми бачимо в доробках багатьох істориків в українських діаспорах за межами Східної Європи. Саме з цими істориками і фахівцями багато зустрічався і спілкувався Віктор Святославович (!!).

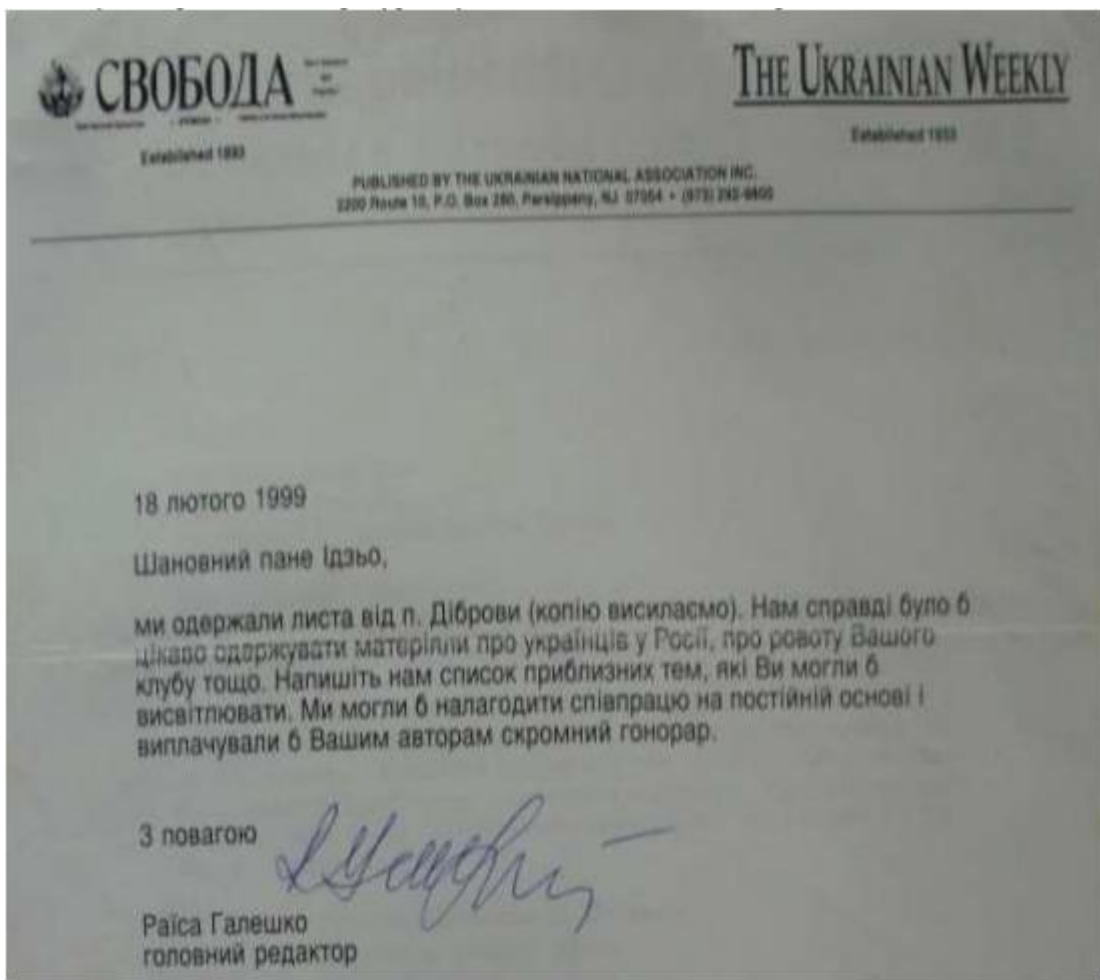

Доречи, 13 вересня 1996 р. вдалось Віктору Святославовичу через Український Історичний Клуб у місті Москві встановити тісні творчі стосунки з Українським Інститутом при Гарвардському університеті (на мою думку, якщо б це відбувалось через українську науково-освітню систему, то крім протокольної зустрічі нічого не було б). Великий внесок в це співробітництво зробив Голова ОУР історик, член УІК, О.Руденко-Десняк, який був гостем Українського Інституту при Гарвардському університеті і закладав підвалини міжнародної співпраці УІК та УУМ з Українським Інститутом при Гарвардському університеті.

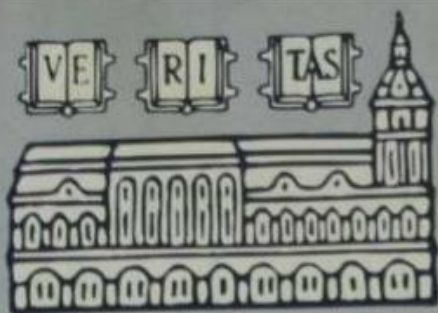

Надалі директор видавництва Українського Інституту при Гарвардському університеті Роберт Де Лосса вже у 1997 р. надавав рекомендації, які врахував Віктор Святославович готуючи 1 Том Наукового Вісника УІК. З 1996 р. по 2001 р. було багато зроблено. Це і листування з директором ІУГУ Р.Шпорлюком та його співробітником Володимиром Дібровим, що дало можливість розбудувати УІК та УУМ по Гарвардському стандарту ... В цей же час налагоджується співпраця з газетою «Свобода», яка популяризує працю УІК та УУМ по цілому світу. Завдяки цієї співпраці до центру Східної Європи (Москви) приїздить Роман Шпорлюк та головний редактор «Свободи» Р. Галешко, який організував корисні для УІК та УУМ публікації.

Але саме ґрунтовне досягнення нашої співпраці було навчання нашої студентки Віри Тхір у США в Українському Інституті при Гарвардському Університеті. Подолавши всі бюрократичні перепони ця талановита дівчина (її науковий керівник професор В.С.Ідзьо) була однією з 10 найкращих студентів у Гарварді. Слід зауважити, що в цей же час встановлюються добрі взаємини з Міжнародною Академією Інформатизації (МАІ) в США в особі віце-президента, професора Б.Г.Чопика. І вже тоді домовлялись про дистанційне навчання в МАІ, щоб отримувати не тільки Російський диплом, а і американський. Доречі, професор Б.Г. Чопик теж приїжджав до Москви в УУМ. Були встановлені тісні взаємовідносини і з доктором філологічних наук Євгеном Федоренко, вченим секретарем Української Вільної Академії та почесним членом УІК, який профінансував видання у 2005 р. ХІ тому Наукового Вісника УІК. Завдяки МАІ залагодилась співпраця з Українським Народним Союзом і з професором Я.Славутичем з Канади. А після приїзду до Москви директора архівних надбань Канади, доктора Ю.Болотенка встановились взаємовідносини і з Канадським Інститутом Українських Студій (KICU).

Harvard Ukrainian Summer Institute

June 26–August 18, 2000

The Harvard Ukrainian Summer Institute is a rigorous eight-week academic program offering accredited university instruction in Ukrainian studies. The program is organized by the Harvard University Summer School and the Ukrainian Research Institute. Students are also encouraged to take advantage of Harvard's many research and instructional facilities, including the libraries, museums, and language laboratory. In previous years participants have included undergraduates, graduate students, and professionals who have come from North and South America, Africa, Asia, and Europe including Ukraine.

1. На фото у верхньому ряді, в центрі, студентка Українського університету міста Москви Віра Тхір; у першому ряді, директор Українського Інституту, професор Роман Шпорлюк, заступник директора професор Григорій Грабович та інші викладачі.

За їх зразками видавались наукові праці по українських діаспорах Росії. керівництво УУМ та УІК вдячно за підтримку засобам масової інформації: Радіо Свобода та Радіо Канади, а також газеті українських канадців

«Український Голос». Цікава співпраця відбулась і з Об'єднанням Українців «Закерзоння». Визнання вкладу у світове українство УІК та УУМ було те, що професора В.С.Ідзьо обрали членом Президії Світової Наукової Ради при Світовому Конгресі Українців. В цей же час Голова Світової Наукової Ради Любомир Винар та її член Віктор Ідзьо відзначаються премією імені академіка І.Крип'якевича. Доречи, президент СКУ Аскольд Лозинський двічі гостював у Москві у 1997 р. та 1999 р., приїжджаючи на наукові конференції «Українська діаспора в Росії».

Треба звернути увагу, що не тільки з науковими та громадськими установами США та Канади налагоджувались взаємовигідна співпраця, був укладена угода між Українським університетом в Москві та Українським Вільним Університетом в Мюнхені – «Про Дружбу, взаємини та партнерство», який діє, що дуже важливо, до сьогодні. Доречи, ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені, професор Мирослав Лабунька брав участь у конференціях УУМ. Творчі та дружні стосунки між ректорами університетів в Мюнхені та у Москві працювали на українську європейську ідею, на майбутнє ...Так само, як і співпраця з Місійним Згромадженням ім.. Святих Кирила та Мефодія і з Центральним Представництвом українців у Німеччині. Голова Згромадження Йосиф-Марія Де Вольф приїжджала до Москви, а ректор УУМ, професор В.Ідзьо – в Кельн.

Треба зауважити, що в цей же час УУМ під керівництвом професора В.С.Ідзьо встановлює культурно-релігійні та наукові відносини з українцями Франції та українською бібліотекою ім.. Симона Петлюри в Парижі, запрошуючи до Франції ректора УУМ, а науковець, доктор Ярослава Йосипишин з Парижу бере участь у науковій конференції УІК та УУМ – «Кельтська цивілізація на теренах України».

Насправді широко працюють установи УІК та УУМ під керівництвом професора В.С.Ідзьо. Він співпрацею охоплює і Велику Британію і професор його університету Олександр Гордієнко-Головка їде до Лондону на запрошення Союзу Українців Британії (СУБ), встановивши вчасно взаємовідносини. Нам здається, що та співпраця уряду України з урядом Великої Британії, яка розпочата з підписання закону Президентом України Володимиром Олександровичем Зеленським у 2020 р., закладалась такими непересічними українськими вченими, як Віктор Святославович Ідзьо.

СЮЮЗ УКРАЇНЦІВ
У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

ASSOCIATION OF UKRAINIANS
IN GREAT BRITAIN LIMITED

49 Linden Gardens, Notting Hill Gate, London W2 4HG. Telephone: 0171-229 8392, Fax: 0171-792 2499
Booksellers: 0171-229 0140

7 квітня 1998 р.

РОССИЙСКАЯ ФЕДЕРАЦИЯ - RUSSIAN FEDERATION
Региональная Украинская Национально-Культурная Автономия
440071, г. Пенза
ул. Ладожская 105, кв.242,
Яроменко Олександр.

Вельмишановний Пане Яроменко,

Ми щиро дякуємо за Вам за Вашого листа з 31 березня, зміст якого ми прийняли до відома. Так одночасно сердечно вітаємо ново-створену філію Українського Інституту в м. Пензі.

Нещодавно тому ми отримали подібного листа з України і у слід за цим ми докладно прослідкували ціле питання/закон про zatrudнення людей, що з поза терену Великої Британії. В цьому контексті ми засягнули інформацію від британських міністерств Внутрішніх Справ і Праці.

Коротко кажучи, на превеликий жаль, згідно з британським законом, ми не маємо права спроваджувати будь-кого до Великої Британії на працю. Таке явище зумовлене головню тим (у цьому випадку), що Російська Федерація не належить до Спільного Європейського Ринку (СЕР), а перешеньство на працю тут можуть мати британські громадяни, а після них громадяни тих країн, які приналежні до СЕР. У дуже виняткових випадках можуть прибувати тут на коротко термінову працю високопоставлені спеціалісти, як наприклад, хірурги, урядові чи наукові чинники. Але запрошення в таких випадках можуть виставляти тільки такі інстанції, що мають пряме відношення до таких даних питань.

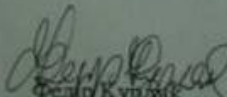
Так ми дуже сильно радимо Вам наладити відповідний зв'язок з британським Посольством в Москві, щоб воно пов'язало Вас якраз із такими інстанціями, які діють по лінії Вашої діяльності, про що Ви згадуєте у Вашому листі. Кінець кінців Посольство Британії буде мати докладний список усіх таких установ, які найбільше відповідатимуть Вашим потребам.

Ми вибачаємось, що не можемо тут більш позитивно відповісти. Немаємо сумнівів, що Ви вповні виправдали б себе при праці в нашій системі. Проте вважаємо, що Ви і зрозумієте, що наші руки є також тут зв'язані, та що ми не можемо порушувати британського закону.

Запевняємо про те, що ми зберігатимемо Ваші дані. А наколи б ситуація змінилася в майбутньому, то річ ясна, що ми напишемо до Вас при першій нагоді.

У міжчасі ми щиро здоровимо та остаємось з висловами правдивої пошани до Вас.

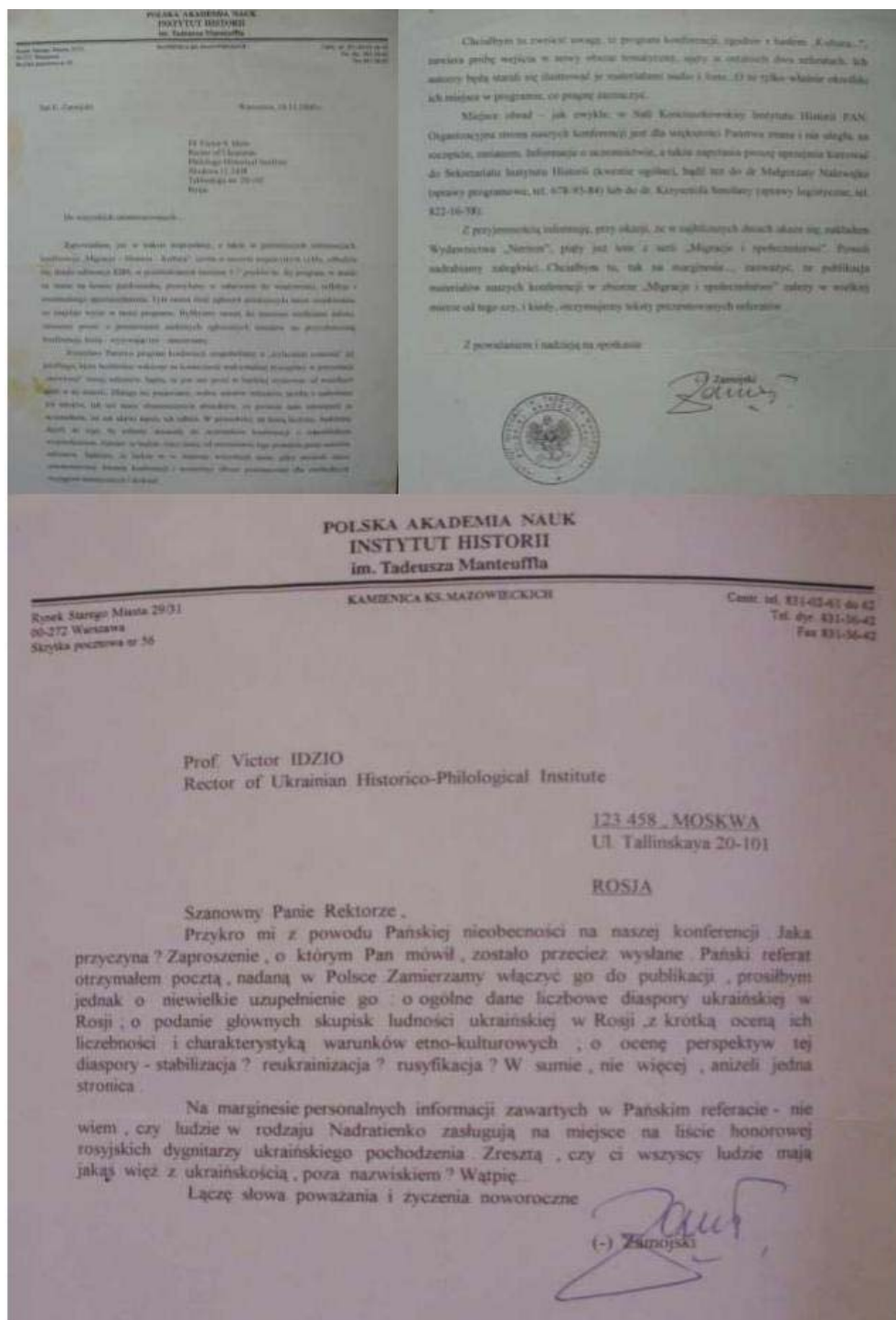
За Президію Ради СУБ

Олександр Курдюк
генеральний секретар

Registered under the Companies Act 1980 Company Reg. No. 448819

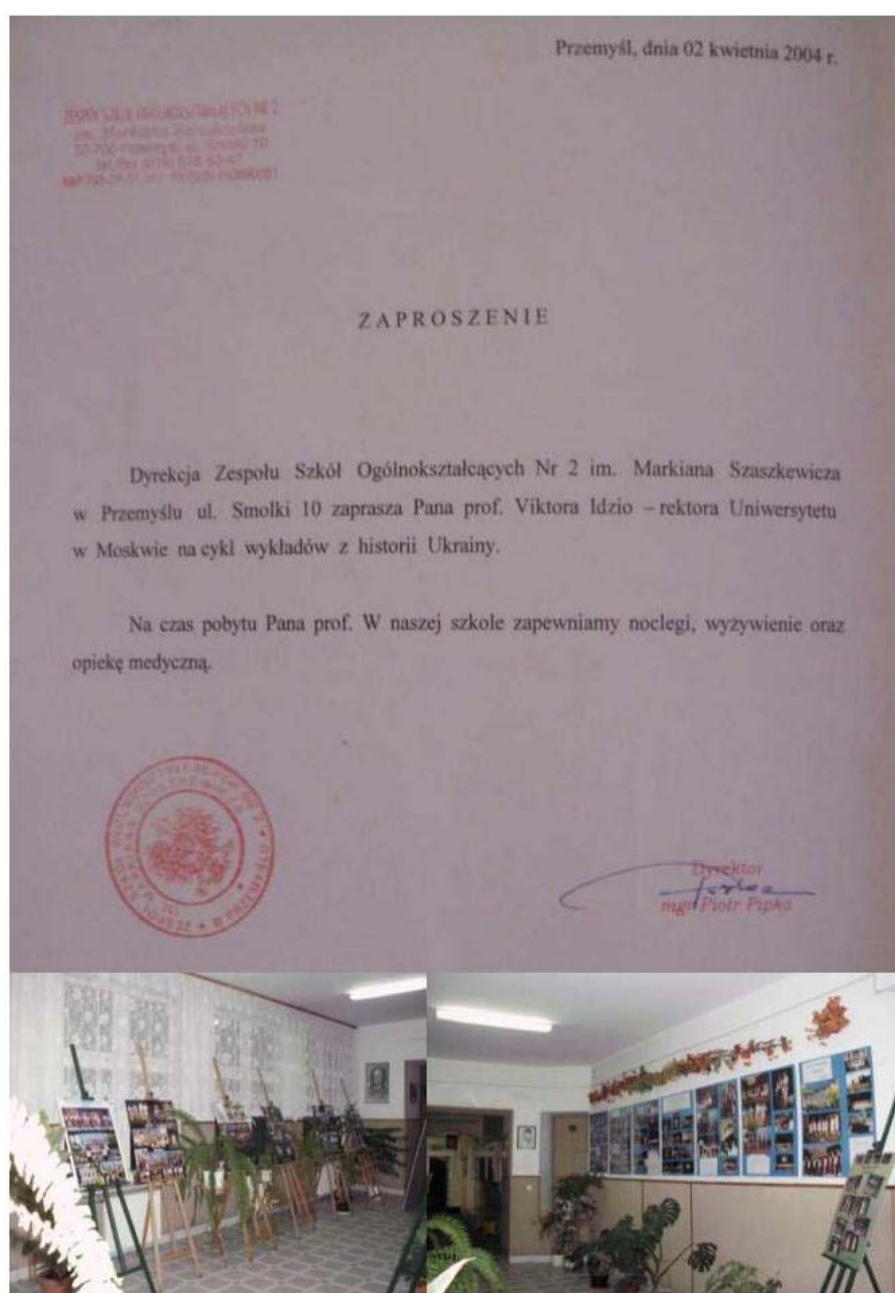
Важливо те, що Віктор Святославович не тільки сам виїжджав до європейських столиць та проводив напружені, але досить плідні зустрічі та обговорення, а і надавав можливості активним і творчим людям долучатись

до такої нелегкої, але конче потрібної для України і Європи ПРАЦІ. Яскравим прикладом такої довіри є залучення до керівництва філією УУМ у Пензі науковця та підприємця Олександра Єрмоленка, якого Віктор Святославович зв'язав з Союзом Українців у Великій Британії для більш активної співпраці. В цей же час встановлюються добрі стосунки з Українсько-Австрійським Товариством, а також з Українською громадою в Швейцарії. Всіх їх запрошували на міжнародні наукові конференції.

Співпраця з Польською Академією Наук.

Але найбільш активна співпраця була налагоджена з науковцями Польщі та українськими науковцями у Польщі. Якщо тільки надати перелік установ та організацій, з якими співпрацювали УІК та УУМ під курівництвом академіка Віктора Святославовича Ідзьо, то він вражає: Об'єднання Українців в Польщі, газета «Наше Слово» в Варшаві, Українське Історичне Товариство в Польщі, Кафедра Українознавства Варшавського університету, Інститут Східнослов'янський в Ольштині, Інститут Слов'янської Філософії Щецинського університету, **Польська Академія Наук**, Інститут Історії в Варшаві, Інститут Полудньо-Всходній, Український ліцей в Перемишлі, Український Народний Дім в Перемишлі, Федерація Польських організацій в Україні та інші.

Співпраця УІК та УУМ з Українським ліцеєм імені Маркіяна Шашкевича в Перемишлі.

З багатьма особистостями у Польщі співпрацював професор В.С.Ідзьо – це і завідувач Перемишльського відділення Українського Історичного Товариства, доцент М.Козак, це і доктор з Інституту Полуднєво-Всходні С. Штемпель, це і голова географічного Товариства в Польщі, проф.. Варшавського університету А. Байцар, це і професор О.Храбан, це і чарівна керівниця українського відділення Інституту слов'янської філософії, доктор Анна Горнятко-Шумилович. та ін....

Як бачите як наполегливо вчив українську молодь та виконував наукову працю Віктор Святославович, починаючи з 1996 р. майже до 2015 р. за межами України, але для України –кладаючи цеглину за цеглиною в

зміцнення її державності. Хтось може позаздрити частим відрядженням Віктора Святославовича у європейські та американські університети. Але це можуть собі дозволити тільки ті люди, які дуже далекі від тої напруженої діяльності, яку він і продовжує вести директор Інституту Східної Європи, академік, професор В.С.Ідзьо. Психологічне та фізичне навантаження таке велике, що дуже мало часу не тільки на особисте життя, а і на необхідний відпочинок та відновлення творчих та фізичних сил. Тільки дуже мотивована та шляхетна людина може це витримати. Позитивні наслідки його активної організаційної діяльності в Європі та Америці для української держави настільки вагомі і далекосяжні, що ми можемо тільки по тим відзнакам керівництва та громадських установ України трошки зрозуміти скільки ПРАЦІ було вкладено, а скільки ще потребується наполегливої організаційної та науково-дослідної роботи, щоб реалізувати основні задумки та плани.

І все ж таки найбільш плідна його праця, яку ми всі можемо побачити, починається у Львові, куди він повинен був повертатись після ганебних акцій проти українських установ у Москві. Хтось другий міг «зменшити оберти» творчої активності, але не такий щирий та працьовитий український вчений, як Віктор Святославович Ідзьо.

Навчаючи молодь, виконувати наукові дослідження

Достатньо дати перелік організацій та установ за які зараз відповідає Віктор Святославович Ідзьо і Вас здивує, як він може виконувати такі великі обсяги організаційної роботи. І все ж таки звернемо увагу, в першу чергу, на викладацьку діяльність завідуючого кафедрою «Українознавства», професора В.С.Ідзьо, а саме на двадцяти шести лекційний курс «Лекції з Країнознавства», в якому розкрити науково-освітні засади зародження, становлення та розвитку наукового українознавства, його історична перспектива, як сучасної науки про Україну та світове українство. На двох – трьох сторінках неможливо дати всі основні положення цієї необхідної для державотворення України в сучасних умовах праці. Але можливо дати уявлення про її значення, а для цього достатньо звернутись до назв найголовніших лекцій курсу, а це і «Історичні етапи становлення і розвитку геополітичних досліджень у сфері українознавства», і «Історичний антропологізм як методологічний принцип українознавства», і «Історична проблема: націоналізм – національна ідея в українознавстві», і «Енциклопедія українознавства в становленні та розвитку науки українознавства», і «Українознавство – інтегративне гуманітарне знання про Україну та світове

українство як протосистема дисциплін віртуального університету українознавства», і «Походження українського народу», і «Культура особистості та освіта в українознавчому аспекті», і «Україна як цілісність: територіальний та етнонаціональний виміри», і «Концепція «Мова як українознавство»: етапи становлення», і «Українська перспектива». Дійсно, необхідний університетський курс (!), який ґрунтовно і всебічно розглядає майже всі питання становлення та розвитку українського етносу. Після вибуху в інформаційному просторі Східної Європи у 2014 р. «Русской Весни» з її антикультурними гаслами і дикунськими проявами до всього українського дуже складно звернути увагу на рівні початкової та середньої освіти до проблем українознавства в Східній Україні. Шкода, але це так. Тому, якщо не надрукувати цей лекційний курс і не провести його презентацію, то дуже мало вчителів і бібліотекарів будуть знати про його існування, не говорячи про те, щоб з ним ознайомитись. Отже такий яскравий приклад культурного рівні України, коли донька Ярослава Мудрого Ганна вчила грамоті свого чоловіка – французького короля, сприймається як виключний факт (про це мало хто і згадує). Не часто згадують і те, що бібліотека Ярослава Мудрого була першою бібліотекою у світі, а кодекс законів «Руська правда», складений за Я.Мудрого, став еталоном майбутніх законів. Нам всім приємно читати такі рядки Віктора Святославовича – «Українська держава IX-XIV століть дала світові чудові пісні, неповторну архітектуру, взірці першої дипломатії, першої демократії, коли більшість важливих для держави справ вирішувало народне віче. Отже, ще в часи зародження української культури, її становлення наш народ розумів місце і роль особистості в культуротворенні, в етнокультурні, в українському поступі. Велике значення у формуванні особистостей на віки і тисячоліття, у формуванні їх духовної культури мала і має українська природа, українська родина як осередок творення, збереження і передачі духовних цінностей; «філософія серця» (кордо центризм) як основа духовного життя українця. Величезне значення має також українське слово, мова, пісня, молитва, фольклор у духовній культурі українців, у формуванні непересічних українських особистостей.» (с.326). Зрозуміло, що ми ні за всіма положеннями академіка В.С.Ідзьо згодні, але це буде доброю темою для наукових дискусій, завдяки яким буде і надалі розвиватися українознавство.

Надаючи загальний уявлення про освітню діяльність професора В.С.Ідзьо не можливо не звернути увагу на найбільш вагомий внесок цього організатора і фахівця у науковий простір України – а саме на випуск на протязі п'ятнадцяти років наукового журналу «Українознавець». Засновник і

головний редактор журналу, професор, д. і. н. В.С. Ідзьо у передмові до першого випуску 2005 р. дав таку характеристику виданню: «Журнал «Українознавець» є новим науковим досягненням молодії генерації українських вчених після Помаранчевої Революції, завдання яких вільно висвітлювати та втілювати українознавство як систему історичних, філологічних та філософських знань в українське науково-культурне та освітнє життя.... «Українознавець» стартує в епоху великих надій та сподівань української нації, яка через чотирнадцять років своєї незалежності потребує розбудови наукової та освітньої концепції національної історії, філології та філософії, впровадження новітньої українознавчої системи знань в українську освіту та науку. ... Вперед, «Українознавець» ! – виходь на тернистий шлях пізнання науки та розвитку української освіти ! ... «Українознавець» ! – розвива попередні українські науково-освітні цінності для досягнення своєї мети !» А вже у передмові до львівського випуску журналу 2006 р. Петро Кононенко, академік, директор НДІУ, писав: «У житті завжди є належні підстави для радості. ... Радісно й тому, що журнал, редагований лауреатом премії ім. академіка І.П. Крип'якевича, доктором історичних наук, професором, академіком Міжнародної академії наук Євразії, щойно, заслужено обраним академіком Академії Наук Вищої Школи України по відділу українознавства – Віктором Святославовичем Ідзьо. ... Не менш радісно, що журнал став свідченням справжньої скоординованої співпраці колективів Києва (Інститут українознавства), Москви (Український Університет м. Москви) та Львова (Університет «Львівський Ставропігон»), що є добрим знаком можливості ефективного співробітництва всіх міжнародних центрів та сил українознавства. А це важливо й тому, що українство, його історія, мова, культура, освіта, наука – є феноменами всепланетарними і потребують комплексного, системного дослідження та висвітлення. ... Вихід журналу «Українознавець» є знаменною віхою всіх професійно - патріотичних сил, котрі чують виклики часу реально дбають про успіхи державотворення в Україні та про розуміння своєї ролі у здійсненні своєї історичної місії. ...» Важливо, що у третьому випуску журналу в 2007 р. головний редактор, професор В.С.Ідзьо підкреслив: «...Переконані, що в контексті просування Української держави до наукової та освітньої системи Європейського Союзу і, зокрема, до стандартів Болонського процесу, Інститут українознавства Міністерства освіти та науки України поєднає роботу та досвід, як і кращі досягнення та традиції науково-освітньої роботи відомих європейських наукових та освітніх закладів та їх історичні традиції. ... Віримо, що під керівництвом академік Петра Кононенка обрана стратегія та тактика Науково-дослідного Інституту

українознавства послужить розбудові української науки та освіти в Українській державі ...» Важливо, що видання журналу закріплювало і міжнародну співпрацю Східної Європи з Америкою, Німеччиною, Словаччиною та ін.. Так, у редакційній раді працювали доктор філологічних наук з Нью-Джерсі Чопик Б.Г., доктор філологічних наук з Мюнхена Крик Я.С., доктор філологічних наук з Пряшів Мушинка М.В. Головний редактор робив все можливе, щоб морально підтримати видатних українських науковців та зробити відомими у світі їх праці. Так, у виданні 2007 р. редакційна рада та редколегія наукового журналу «Українознавець» від щирого серця вітала члена Редакційної Ради, доктора історичних наук, професора, провідного наукового співробітника відділу історичних та теоретико-методологічних проблем українознавства Інституту Українознавства МОН України, Ярослава Калакуру з 70-ти літтям. У статті «Українознавець за покликанням серця» Леонід Токар, к.і.н., доц., зав. відділом НДІУ, писав: «...Самовіддана і багаторічна науково-педагогічна, навчально-методична, організаційна і громадська діяльність Ярослава Степановича принесла йому суспільне визнання і авторитет. Він академік Академії наук вищої школи, удостоєний почесного звання Заслуженого працівника вищої школи України, Відмінник освіти України, нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, Почесною грамотою Верховної Ради, рядом медалей, лауреат нагороди Ярослава Мудрого, премії Василя Веретенникові, відзначений почесними знаками міністерства освіти і науки Петра Могили, Антона Макаренка.» А як вміло були залучені до співпраці видатні науковці, які мали величезний досвід роботи в навчальних закладах за кордоном (!). Отець, доктор філософських та політичних наук, професор Михайло Пришляка по прибуттю в України з Риму швидко включився в українське науково-освітнє та культурно - релігійне життя, взявши активну участь в формуванні редакційної ради та редколегії «Українознавця». Вітаючи його в 2007 р. з 85 річчям головний редактор, професор В.С.Ідзьо писав: «В журналі «Українознавць» він поєднує роботу та досвід, як і кращі досягнення та традиції науково-освітньої роботи, яка напрацьована ним в аналогічних наукових виданнях Західної Європи. Подаючи нові концепції та наукові праці по історії філософії, отець Михайло Пришляк розуміє, що в час незалежності, українська наука та освіта потребує розбудови нової концепції української історії, філології та філософії в контексті розвитку сучасної української нації та української національної ідеї, впровадження новітньої української системи знань в українську освіту та науку в чому бажаємо йому подальшої наснаги ...»

В.Ідзьо, член редакційної ради Я.Калакура журналу «!

Майже у кожному новому номеру журналу редакційна рада вітала одного з талановитих українських науковців. Це і Б.Баран, і Я.Крик, і П.Коваль, і Яр Славутич, і Ярослав Шашкевич, і Петро Кононенко, яких залучив до співпраці академік, професор В.С.Ідзьо. Треба особливо звернути увагу на відношення Головного редактора «Українознавця» до Петра Кононенко, 80 років (1930-2010 рр.) якого відзначила редакційна рада передмовою до випуску журналу в 2010 р. Головний редактор писав: «20-ти літня наукова співпраця філолога Петра Кононенка та історика Віктора Ідзя кристалізувала новий науковий журнал «Українознавець», що виходить у Львові у продовж 5-ти років. За короткий час журнал «Українознавець» став відомим в науковому житті історичної та філологічної науки Української держави, світової української діаспори...» Для всіх, хто працює з Віктором Святославовичем Ідзьо мабуть стало нормою та повага, з якою відноситься головний редактор до кожного фахівця, з ким співпрацює. Ми всі читачі журналу «Українознавець» можемо бачити на перших сторінках номерів журналу фотографії проф..Ігоря Огірко, проф.. Олега Огірко, археолога А. Артюра, заст.. головного редактора Н.Недюхі, члена редакційної ради В.Плисюка, членів редколегії О.Головко, В.Кабузана, Є. Ширяєва, В. Гаюка, професора Я.М. Кміта, а також всю кафедру Українознавства і всю редакційну колегію.

**Науковому журналу Українознавець 5 років (1995 - 2005рр.)!
Засновнику та головному редактору Українознавця
Віктору Ідзю - 50 років (1960 - 2010рр.)!
Члену Редакційної Ради та Редколегії Українознавця
Петру Кононенку - 80 років (1930 - 2010рр.)!**

Але скільки цікавих наукових статей було надруковано ! Якщо Тетяна Мосійчук звертає увагу у статті «10-ліття наукового журналу «Українознавець» (2005-2015 рр.)» на публікації Л. Городенко, А. Артюра, Ю. Мосенкіса, Н.Дидика, Ю.Манзяка, С. Петлюра, Л. Гнатіва, І.Закревської, Н.Жінчин, Ю. Гриців, В. Зінько, В. Андрушка, О.Огірко, Г. Комишина, М. Павлюка, Т.Казак, А. Захарченка, Ю.Заячука, А. Гала щук, Т. Молчановой, Н. Мисак, Р. Кюнцлі, З. Бичко, М. Пришляк, Д. Сільського, С. Борзенка, Л. Бабаєвой, Л. Климка, Т. Кононенка, П. Плюща, В. Доманського, І. Нама, О. Сергеевой, О. Мамає, О.Нирка і професора В.С.Ідзю, відзначаючи його дослідження особливостей кельтської релігійної культури та духовності на території України впродовж IV-III ст.. до н.е. – II-III ст.. н.е., а також його дослідження літературної діяльності М. Гоголя та В. Наріжного, то ми, звертаємо увагу, в першу чергу, на його відкриття історичної правди – обґрунтування реальної державності України у XIII столітті.

Львівське Королівство в XIII-XIV століттях у монографії академіка Віктора Ідзьо розкриває нам всім майже невідому більшості громадян України історію боротьби за державність в такому мінливому світі України-Русі.

Рис.1.Лев, князь Львова у 1270р. Рис.2.Княгиня Констанція.
Літографія Й. Свободи 1836р.

Восени і взимку 1246 р., наголошує літописець, «Кирило-митрополит ішов через Угри в Греки, посланий Данилом і Васильком, щоб там його поставили на митрополію руську. І коли був він у короля, його король багатьма словами і дарами умовив: «Я проведу тебе в Греки з великою честю, якщо учинить Данило зо мною мир». Він тоді сказав: «Клятвою клянися мені, що не переміниш ти слова свого». Я, пішовши, приведу його». І, прийшовши, митрополит сказав Данилу: «Чого ти хотів – те в тебе єсть. Візьми дочку його синові за жону» ...Василько братові сказав: «Іди до нього, адже він християнин є».

У свідченнях літописця за 1247 р. читаємо: «Звідти ж, із города Холма, Данило вирушив, узявши сина свого Лева і митрополита. І пішов він до короля Бели в город Изволин, і взяв дочку його Констанцію синові своєму за жону. І оддав він йому, Белі, захоплених бояр, що їх Бог дав у руки його, коли він із братом одолів біля Ярославля. І вчинив із ним мир, і вернувся у землю свою» [26, с. 406].

З цього приводу в своїх коментарях до Галицько-Волинського літопису київський дослідник М. Ф. Котляр наголошує, що після приїзду Данила із Сараю, де полягло чимало руських князів, угорський король Бела IV на початку 1246 р.

Віктор Святославович вклав у свою працю не тільки здобутки наполегливої праці в архівах, а саме головне – свою глибоку любов до рідної землі і до

його Великого Народу, якого не зламали геополітичні тектонічні зсуви чисельних імперій та каганатів на теренах Євразії.

короля у походах проти Польщі й Угорщини. Послаблюючи позиції сусідніх країн, Лев Данилович зміцнював свої позиції у Центральній Європі, поширював впливи Української держави на Польщу, Угорщину, Чехію і навіть німецькі землі. Волинські князі, яким підпорядковувалися київські землі, територіально залежали від королівської влади Лева Даниловича. Джерела свідчать про широкомасштабність політичної діяльності в 1292 – 1301 р. короля Лева. Татарську силу король скеровував проти західних сусідів, що змушувало їх визнавати авторитет володаря Русі-України. Очевидно, військові походи татарів на Польщу у 1280 – 1287 рр., у Литву в 1275 – 1277 рр., найімовірніше, відстоювали зовнішньополітичні інтереси Русі-України [2, с. 251-303].

Рис.1. Король Львівський(Руський) Лев I (1292-1301рр.)

Перед нами дається аргументована панорама боротьби руського князівства за майбутню долю своєї землі та народу, за якого вони взяли відповідальність. Не всі ці Князі та Королі змогли пронести через численні війни незгасний

вогник високої Християнської Віри. З їх боку були такі кроваві вчинки, які змушували відвертатись від них не тільки союзників, а і рідних, бо вбивство після чаші вина давнього союзника литовського князя Войшелка (якого Лев називає «кумом») важко зрозуміти, а ще більш вибачити. Про яку у даному випадку Християнську мораль можна казати ! І мабуть в цих відхиленнях від заповідей ми з Вами знайдемо відповіді на питання про всі негаразди і чисельні іспити, які витримав і витримує місто Лева, починаючи з років свого заснування по теперішній час. Але історію роблять не ченці і літописці, а переважно воїни, які не так вже багато вчилися, але багато билися ... І все ж таки билися вони за великі мрії і більш передбачене майбутнє для своїх нащадків ... Так боровся зі всіма ворогами своїх задумів і Данило Романович Галицький, і його син Лев І Данилович, і Любарт ...

всім загально, що з уваги на чисельні обґрунтовані і законні причини, а також з огляду на добро, що є незаперечним, відповідним та належним всій державі, ми та блаженної пам'яті наші найдорожчі попередники, а саме Роман, Данило, Лев, Юрій та Андрій разом з найсвітлішими знатними панами, колись генеральними магістрами Пруссії..., звикли укладати та скріплювати союз, постійного усякого можливого миру та згоди...» [1, с. 153-154; с. 133-139; с. 62-63].

Це спонукає до подальшого пошуку джерел для з'ясування державницької діяльності українського володаря XIV ст., короля Русі Юрія І Левовича(1301-1308рр.).

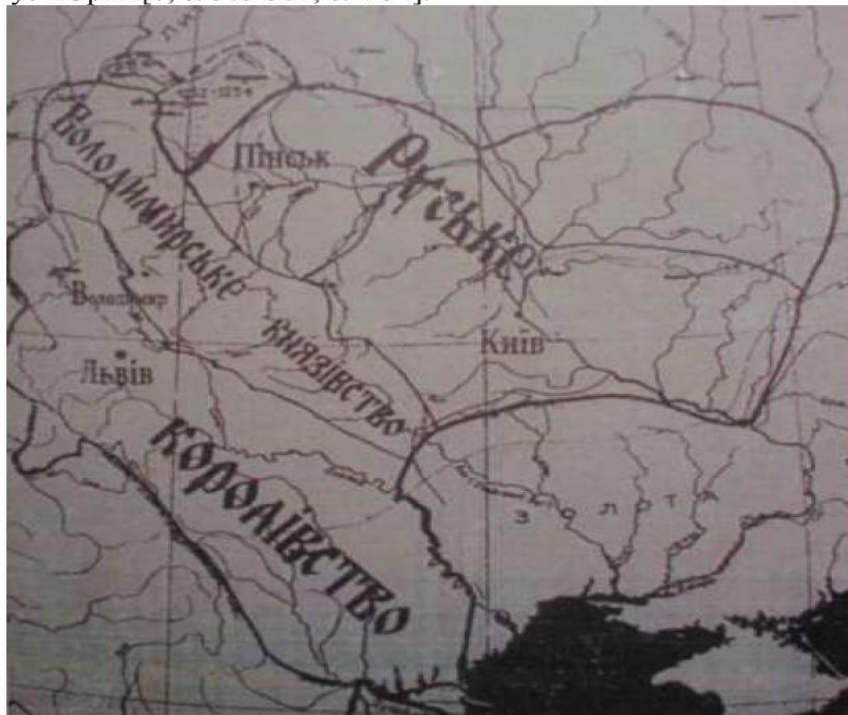

Рис.2.Карта Львівського (Руського королівства) епохи правління короля Юрія І Левовича(1301-1308рр.).

Так, як вони, зараз вже боремось ми всі за збереження досягнень християнських культур на всі території незалежної України. І перший крок в цій боротьби роблять історики, які чесно виконують свою працю і не дають

спотворити історичну правду, а головне – не дають розглядати соціальні зрушення, як щось примітивне і дуже просте для розуміння. Складність цього світу була завжди у кожному значному зрушенні, а особливо у XIII столітті, коли реалізувався глобальний геополітичний проект по створенню Нормано-Монгольської Імперської Конфедерації для забезпечення товарними інвестиціями з Китаю промисловий розвиток Європи. Якщо на всі події в Галичині, Польщі, Чехії та Угорщині дивитись з розумінням завдань цього Великого Геополітичного ПРОЕКТУ, то всі хто працював у межах цього Проекту мав підтримку зі Сходу (від татар). І Данило Галицький теж працював в у межах цього Проекту, бо його боявся угорський король Бела IV, тому що Данило їздив до Сараю і повернувся, хоча багато руських князів із-за дрімучого консерватизму так і залишились в Орді (вони егоїстично не розуміли як було важко кочовикам піднятих від своїх отар до розуміння необхідності єдиного торговельного простору, але нойони цю роботу зробили!!). Тому Бела IV і віддав свою доньку Констанцію за Лева, а це дало змогу зберегти на якийсь час династію. І не марно темник Темучина Бурундай запросив зустріти його. Не хотіла Імперська Конфедерація чисельних жертв, але робила все необхідне щоб без перепон йшли каравани до Європи та із Європи (економіка мізерних князівств базувалась на поборах з купців, тому і необхідні були укріплення, які за наказам Бурундая Лев, Василько та Данило самі і зруйнували) по торговельному та поштовому імперському тракту – Яму. За підтримку Великого Задуму керівники Сараю підтримували тих, хто чесно виконував свою частину праці по забезпеченню безмитної трансконтинентальної торгівлі. В свої майже родинні суперечки наші Руські Королі без вагань втягували Сарай. І це добре показав академік Віктор Ідзьо – «Тройден ...звелів узяти Дрогобич ... Коли ж почув се Лев ... став він помишляти про помсту, і послав у Татари послів до великого цесаря Менгу-Тимура (внука Батия), просячи собі підмоги проти Литви. Менгу-Тімур дав ...і задніпрянських князів усіх дав йому в поміч: Романа Михайловича брянського із сином Олегом, і Гліба Ростиславовича, князя смоленського, і багато інших князів, бо всі князі були у волі татарській ...». Так, ми можемо без сумнівів казати, що підтримка Данилом і Левом Великого Проекту забезпечила не тільки заснування Львова, а і створення Львівського Руського Королівства. І багато чого було «забуте» всім Галицьким князім-королям за рахунок підтримки ними Великого Задуму, який не тільки здійснили у XIII столітті, але який працював на Європу майже більше століття поки не почалась епоха морських торговельних операцій на великі відстані. Але для нас сьогодні важливо те, що і тоді, особливо за правління Юрія II, почалась підготовка по утвердженню релігійної Унії Руського королівства з Західною Європою. Зрозуміло, що його отруїли у 1340 р., бо переважна більшість бояр була проти Римської Церкви, бажаючи мати візантійську віру (але на мою думку бажання візантійської віри у народів Східної Європи набагато глибше, ніж здається багатьом дослідникам, а відповідь на це питання треба шукати у світових подіях перших років Християнства, а може і до офіційного народження цього інноваційного

світосприйняття). Щоб там не казали заангажовані історики, а королі в Руській державі зі столицею Львовом були. Їх офіційно визнавав Рим і вся Європа. І не могло бути інакше, якщо на всю ситуацію у Центральній Європі подивитись зі Сходу. До речі, це намагався у 1997 р. зробити у невеликій праці академік Національної Академії наук України з Донбасу, д.ю.н. Валентин Карлович Мамутов, директор Інституту економіко правових досліджень НАН України. Але його в його Інституті підтримав тільки Маріупольський сектор (!!??) – від радянських шаблонів не хотіли науковці відмовлятися, на жаль. Зрозуміло, що на таке міцне у хазяйському вимірі королівство зазіхали сусіди. І майже першим хто скористався тим, що прервалася династія був Казимир III, який офіційно коронував себе у Львові і королем Русі (отруйники Юрія II на це не сподівались !!). Але таке нахабство довго не протрималось і Князь Любарт Гедемінович відібрав у поляків всі землі Руського королівства, зрозуміло, за допомогою Золотої Орди, яка продовжувала виконувати позитивну координуючу роль у Євразії.

Великий князь Русі-України Любарт-Дмитро.

Ми сподіваємось, що такі цікаві праці академіка Віктора Ідзьо як **«Львівське Королівство в XIII-XIV століттях»** будуть перекладені на європейські мови і зацікавлять не тільки науковців, а і пересічних читачів у Європі. А цих праць про події тих буремних для Світу століть понад двадцяти (!). Для того

щоб впевнено ввійти у світову історичну науку цього наукового доробку більш ніж достатньо, але треба звернути увагу на той вклад у збереження музичної національної культурної спадщини, який зробив Віктор Святославович Ідзьо разом з Олексієм Федоровичем Нирко, про якого Віктор Святославович написав дуже цікаву і теплу монографію, де є такі рядки: «Улюбленим вчителем Олексія став А.Н. Лисенко, син знаменитого композитора. Але вже через рік його студентська феєрія нахабно обірвалася. Хлопця заарештували, і ящики з книгами і незакінченого оповідання про бандерівця було цілком достатньо, щоб інкримінувати йому «націоналістичний і антирадянський світогляд».

Взимку 1950 Нирко виявився в Кизил-лагу, що був частиною горезвісного ГУЛАГу, де серед хигацьких моралі продовжував свої університети. Пізніше він дізнався, що село Шіроківське Пермської області, де його свого часу зіштовхнули з грубою лайкою, був місцем останньої посилення Устим Кармалюка. Іноді, коли стихав вічний гавкіт собак, там до нього долиняло відлуння музики з фальшивими звуками понівеченої гармошки, але порятунок було в тому, що, закривши очі, він хоч на мить міг почути гармонію симфонічного оркестру під керуванням С. Людкевича. І були ще книги, не переставав збирати навіть у вигнанні, і нічні бесіди з інтелектуалами, які вчили його мислити масштабно і вірити в місію на землі кожної людини. Навесні 1956 Олексія Нирко звільнили з табору.

Палке прагнення повернути собі світ музики і в ньому творити свою Україну спонукало його до самоосвіти. Так він опанував гру на бандурі, з якої вже ніколи не розлучався. Вчителюючи на Херсонщині виховав кількох учнів-бандуристів.

Остаточно переконався А.Ф. Нирко, що знайшов своє покликання, коли створив свою першу капелу при Микільському педагогічному училищі, де 6 років працював викладачем. А потім поставив собі за мету перебратися зі своєю бандурою в Крим, де залучити нових неофітів ідеї відродження старовинного українського інструмента. Сформована в мріях дружна капела бандуристок на кримських теренах почала створюватися восени 1964 року.

Бандурист-педагог Олексій Нирко - на шпальтах Нью-Йоркського квартальника «Бандура».

Вперше бандурист - педагог, представник Українського Університету міста Москви у Кубані та Криму Олексій Федорович Нирко з'являється на шпальтах нью-йоркського часопису «Бандура» в епоху тоталітарного режиму СРСР, з ідеєю популяризації спадщини українських бандуристів на Кубані.

Завдяки йому в журналі «Бандура» за липень-жовтень 1989 року була вміщена фотографія «Запорізькі нащадки - козаки-бандуристи Кубансько-Чорноморського Козацького Війська» на якій зображено групу українських бандуристів на Кубані[1].

Вдруге журнал «Бандура» за липень-жовтень 1991 році на задній титульній сторінці розмістив велику фотографію дитячої зразкової капели «Кримські проліски» на фоні Ялтинського

Пізніше вона стала гордістю Ялтинського педагогічного інституту (нині Кримський гуманітарний університет), отримала звання «народної» і почесне ім'я Степана Руданського. Сорок років Олексій Федорович Нирко залишався її беззмінним керівником. Про неї він з гордістю писав: «Вона - учасник численних оглядів художньої самодіяльності, чотирьох міжнародних фольклорних фестивалів: 44-го Ніцінського, 15-го Шато-Ромберського (Марсель) - 1979, Франція, 1993 рік, Угорщина, 1996р. - Польща. Основні нагороди капели: 5 золотих і срібна і кілька пам'ятних ювілейних медалей, понад 100 дипломів і грамот ». Однак турботи А.Ф. Нирко ніколи не обмежувалися улюбленою капелою. У Ялтинській дитячій музичній школі він

почав вести клас бандури. За його участю народилися інші кримські колективи бандуристів, причому деякими з них успішно керують його учні. Організував кобзарський фестиваль «Дзвени, бандуро» ім .. Лисенка, який з 1992 року щорічно проводиться в Ялті.»

Доречи, коли Олексію Федоровичу стало тісно в Криму, він взявся відроджувати кобзарство на Кубані. Він зібрав унікальну колекцію бандур і велику українську бібліотеку, рівну якій, мабуть, годі й шукати в Криму. Як учений, дав життєпису десятків кобзарів і майстрів бандури, реставрував імена численних українських художників, які жили і працювали на Південному березі Криму. Хто б, що не говорив, а боровся Олексій Нирко за українську націю, за ту Націю, яку Пилип Орлик називав «Козацької», а для її культурного, інтелектуального і духовного розвитку спирався на глибинну культурну традицію своєї землі, яку в собі уособлювали бандуристів і їх революційна для кар'єрних недоумків творчість. Скільки спотворили талановитих людей малоосвічені фанатики, для яких «культ ворога» - перш за все !! Звичайно, легше вчити класової ненависті і ворожнечі. Зараз же механічно дають ази нібито національної величі (або вихваляння?), Але насправді нерідко популяризують національну нікчемність ...

Великі Плани були у цього Великого Українця! Не даремно ж на кобзарському фестивалі, який був присвячений Миколі Лисенку, Олексій Нирко говорив: «Мета фестивалю - охопити найширші кола виконавців Криму та Кубані». Тому в 1990 році він в Києві обирається на кобзарському з'їзді до складу Всеукраїнської спілки кобзарів, бере участь в Міжнародних

фестивалях у Франції, Угорщині, Польщі, Югославії, організовує найбільшу в Україні дитячу капелу бандуристів «Кримський пролісок» і на Кубані - «Зоряниці». Він, проводячи дослідження розвитку кобзарства на Кубані, зумів побачити в особі талановитого бандуриста, актора-аматора Петра Гузія, предки якого переселилися з Великої України ХУ111 в., із Запорізької Січі, долю всього кобзарства під час правління більшовиків (кобзаря П.Гузія розстріляли в грудня 1937 за «контрреволюційну повстанську організацію»). Так, не вдалося Олексію Нирко написати про національних героїв України у Львові, але він знайшов шлях прищепити національну самосвідомість тисячам українців в Криму і на Кубані. Теж саме, що робив Григорій Сковорода (про Григорія Сковороду теж написав добру книгу академік Віктор Ідзьо !) словом - він зробив національним мистецтвом і правдою історії. Дійсно, справжній нащадок козацького роду. До речі, мистецтвом зберігали рівень інтелектуального розвитку і культуру у Війську Азовському і на збережених козацьких хуторах практично до 30-х років ХХ ст.

Цілеспрямованість і напружена робота Віктора Святославовича Ідзьо, Олексія Федоровича Нирко і всього Інституту Східної Європи дала дуже позитивні наслідки для культури, як Україна, так і Кубані. А чому це сталося? А тому, що інтелектуально-духовна праця капіталізувався в створенні атмосфери необхідності мати високодуховні культурні потреби всім нащадкам козацтва і всім українцям, а ці потреби підштовхували до мистецтва і освоєння історичного, славного історичного минулого Великого Народу України і Славного, Непереможного Козацтва. Все це дало можливість керівництву Східної Європи переконати Світ в 1990-і роки, що держава Україна має свою Велику культуру і має право на НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. Зрозуміло, що не тільки Інститут Східної Європи, УУМ та УІК працювали в цій площині (відроджував культурну спадщину і розвивав його, як надійний фундамент демократичної перебудови суспільства), але їх праця була необхідна і саме вона заклала великий блок в фундамент майбутнього України. Ми бачимо, що інтелектуально-духовна ПРАЦЯ не знищується, не дивлячись на всіх керуючих на місцях інтелектуальних перевертнів і духовних сліпців. Дуже багато теплих слів можна зараз написати про кожну друковану пацю Віктора Святославовича Ідзьо, але цих праць на 25 томів (кожний по 850 сторінок) і в читача не вистачить терпіння на знайомство з двома-трьома томами анотацій. Тому ми відсилаємо всіх зацікавлених до бібліотек Львова та до електронних ресурсів Інституту Східної Європи, де вони зможуть більш ґрунтовно ознайомитись з творчістю ЮВЕЛЯРА. Ми ж зі свого боку звертаємо Вашу увагу ще на два дуже значних напрямки

діяльності Віктора Святославовича, а саме на його внесок у розбудову Української Академії економічних наук та підприємницької діяльності ім. Василя Васильовича Леонтьєва, Лауреата Нобелівської Премії з економіки 1973 року, документи якої готуються до реєстрації, та на його дуже своєчасний внесок у збереження наукових шкіл в Східній Україні, а саме на Донбасі.

Не дамо розірвати традицій наукового пошуку в економічній науці Східної Європи.

Дуже велика перебудова почалась у Світі. Нам щастить починати розуміти мудрість Сходу, ту мудрість яку наш український народ заклав ще 2000 років тому в описання кордонів держави Гетто-Дакків (праукраїнців) – «кордони є на півночі, на півдні, на заході, а на сході їх не має – там БОГ». Так, там були держава Йогів, там було царство Святителя Іоанна, там був Каракорум Тимучіна, там багато чого було і є досі ... А ми намагаємось в наші неспокійні часи в Україні зберегти надбання інтелектуалів останніх двох століть в гуманітарних науках, які так професійно наш народ використав у ХХ століття для збереження державності і надбання пращурів (!). Не вчать зараз у коледжах та університетах тому, що першу модель соціально-економічного розвитку держави розробили у 20-ті роки в Східній Європі під керівництвом Пана Попова. Вона дала можливість розробити макросбалансований план для всіх республік вже не Російської Імперії, а Радянського Союзу – для всієї неосяжної території від Бреста до Нахідки (!). Цей науковий підхід засвоїв у Петербурзі, на той час, ще юнак Василь Леонтьєв, який вже потім у Америці реалізував його для розробки першого ґрунтового соціально-економічного прогнозу розвитку промисловості США перед другою Світовою Війною. Ці розробки були настільки вдалим, що йому доручили Комітети Організації Об'єднаних Націй керувати групою експертів, які зробили перший реальний прогноз розвитку Світової економіки до 2000 року на ґрунті всеохоплюючих моделей, а у 1973 р. за метод моделювання в економіці «Витрати-Вихід» Василь Васильович Леонтьєв одержав Нобелівську Премію з економіки. Безперечно, потрібно зберегти вдячну Пам'ять про ці досягнення. і про особистість, яка це здійснила і до останнього свого часу, як Почесний член Академії економічних наук і підприємницької діяльності Росії, прагнула допомогти керівництву Східної Європи знайти оптимальні шляхи для подолання економічної кризи. Все це добре розуміло керівництво Азовського відділення

Академії економічних наук та підприємницької діяльності створивши 10.07.2005 році у Львові Представництво Азовського відділення Академії ЕНіПД імені Василя Васильовича Леонтьєва, Лауреата Нобелівської Премії з економіки 1973 р. Ми були вдячні ад'юнкту-професору, кандидату фізико-математичних наук Олегу В. Огірко за те, що він очолив це Представництво і залучив до нього к.іст.н. Володимира Т. Андрушко та свого брата Ігоря В. Огірко, доктора фізико-математичних наук, в 2005 р., а також - директора УУМ, д.і.н., професора Віктора Святославовича Ідзьо в 2007 році. Наше знайомство з Віктором Святославовичем і співпраця всі ці 12 років (з 2007 р. до 2019 р.), мабуть, можна вважати найбільш вагомим досягненням Азовського відділення Академії ЕНтаПД у Західній Україні. Його звіти у 2015-2016 рр. надали нам впевненості в реальній можливості здійснити плани науковців-економістів України (які вперше занотовані у 1999 році) - створити Українську Академію економічних наук та підприємницької діяльності ім. В. В. Леонтьєва, Лауреата Нобелівської Премії з економіки 1973 р. Складно було всі ці роки відстоювати необхідність для Східної Європи збереження шанобливого відношення до наукових праць Василя Васильовича Леонтьєва та його позитивного впливу на розуміння економічних реалій науковою та бізнес елітою індустріально розвинутих держав. Але само життя повертає науковців до джерел створення ефективного високо інтегрованого промислово-господарчого комплексу в Східній Європі, який ще і досі не зруйнований. А його розбудова так потужно вплинула на Світову економіку, що у 70-ті роки вдалось на рівні Організації Об'єднаних Націй створити умови для її узгодженого зі всіма світовими державами розвитку. І вже в останні роки з'являються, окрім наших праць, наукові статті де ставиться питання повернутись до розрахунків Василя Васильовича можливостей світової економіки (дійсно, перспективна методика моделювання, яка пройшла перевірку світовою практикою з 1970 р. по 2000 р.; можливо, поки ще єдина у світі). Тому, те що у 2019 р. академік, професор, д.і.н. Віктор Святославович Ідзьо дав згоду на керівництво Львівсько-Станіславським Представництвом Азовського відділення Академії ЕНтаПД ім.В.В. Леонтьєва, а завідуючий кафедрою економіки Львівського національного університету ім. .І.Франка, професор, д.е.н. М.І.Крупко погодився бути заступником Віктора Святославовича в цьому Представництві, підняло на новий рівень всю роботу Азовського відділення Академії ЕНтаПД в Західній Україні. Кожна нова монографія Віктора Святославовича вкладає цеглинку в будову Української «Леонтьєвської Академії», тому що привертає увагу всіх гуманітаріїв до чесної наукової ПРАЦІ. Відкриваються забуті сторінки української

державності і більш впевнено працюють державні службовці сучасної України на розвиток суспільства. Повертаємось до розрахунків Василя Васильовича Леонтєва і стає можливо вирішувати всі спірні питання на науково-практичних конференціях та Форумах, відроджуючи переговорний процес та довіру між державами.

Вчена Рада Академії економічних наук і підприємницької діяльності в Україні – 2019

*Науковець 2019 Року «Азовської Академії» АВ АЕНіПД –
Scientist of 2019 of "Azov Academy"*

THE Certificate

Диплом

*Certifying for to the results of International between Universities discussion in the
Internet – space*

Атестація по результатам міжнародного між університетського

Victor Vyacheslavovich Idzio

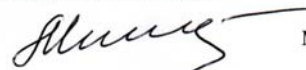
Віктор Вячеславовіч Ідзьо

*Член вченої ради Академії економічних наук і підприємницької діяльності в Україні,
Голова Львівсько-Станіславського Представництва ім. В.В.Леонтєва, лауреата
Нобелівської Премії економіки 1973 р., «Азовської Академії» АВ АЕНіПД, професор,
д.і.н., академік Міжнародної Академії наук ЄВРАЗІІ*

**«Науковець 2019 Року «Азовської Академії» (АВ АЕНіПД)
фундаментальні праці якого були найбільш затребувані у Світі»**

*Це рішення надає право Віктору В'ячеславовичу Ідзьо використовувати
його на візитках, при наданні пропозицій від імені «Азовської Академії» АВ
АЕНіПД без узгодження з керівництвом АВ Академії ЕНіПД, а також
самостійно від імені АВ АЕНіПД здійснювати наукові контакти з колегами
із закордону*

Голова експертної комісії, керівник Закарпатського
Представництва ім. академіка АЕН України Валерія Васильєва
Азовського відділення АЕНіПД, «Scientist of 2011 of "Azov
Academy" AD AES&E, magister

Мирослав. Лозюк

**Заст.голови Азовського відділення Академії ЕНіПД, доктор екон.наук,
с.н.с., Почесний член Академії ЕНіПД Росії, membership of Community
"Heritage 1817" New York Academy of Sciences, membership of Board of
The advisers of American Biographic Institute (ABI)**

Олександр Васильєв

**За вченого секретаря Азовського відділення АЕНіПД,
Член вченої ради Інституту ЕСКД**

For Scientific secretary of the Azov's Department of The Academy of ES&E,
The member of the scientist of the council of Institute ESCR

Сергій Кутовий

І сьогодні на передодні 60-ліття Віктора Святославовича Ідзьо, професора університетів України та Італії, доктора історичних наук і академіка, ми повинні згадати, що він своєю працею в Азовському відділенні

Академії ЕНтаПД фактично впроваджує у життя на новому більш високому рівні пропозицію Львівської обласної державної адміністрація від 4.11.2000 р. (за № 32-1/1-511), яка вважала за необхідне «налагодити співробітництво» з Азовським Відділенням АКАДЕМІЇ ЕНтаПД. А після багаторічного наукового співробітництва була укладена в 2019 р. УМОВА про співпрацю між Закарпатським Представництвом АЗОВСЬКОГО ВІДДІЛЕННЯ АКАДЕМІЇ Економічних Наук та підприємницької Діяльності, ім.. Валерія Олександровича Васильєва, академіка Академії економічних наук України, і громадською організацією Інститут Східної Європи («The EASTERN-EUROPEAN INSTITUTE» (“EEI”)), а також Інститутом економіко-соціокультурних досліджень (правонаступником ДЕНМЦ Академії наук України і ДФК). Згідно до Статті 1 цієї Умови: «Сторони вважають, що наукові зв'язки та спільні доробки повинні бути спрямовані на досягнення наступних цілей:

а) пошук більш глибокого розуміння соціальної та культурної ситуації, в якій розвивається сучасне міжнародне культурне співробітництво, маємо на увазі процеси глобалізації та регіоналізації;

в) розширене пізнання етносоціодинаміки культурної взаємодії в Західних і Східних регіонах України, яке активно у даний час розвивається ;

г) створення умов для дослідження історії становлення та розвитку української державності та культури;

д) прагнення до посилення єднання українців і зміцненню зв'язків між ними на всіх континентах і у всіх країнах, з огляду на сучасні глобалізаційні процеси і виклики.»

А досягнути цих цілей планується за рахунок проведення досліджень по найважливішим напрямкам НДР по Державній тематиці, а саме у Статті 5. цієї УМОВИ зазначено: «Сторони зобов'язуються зробити все необхідне для розвитку наступних наукових напрямів:

а) Дослідження проблем здійснення соціально-культурних стабілізаційних проектів (Державна тематика: 4.1.16. Регіональний розвиток);

б) Створення комфортної соціально-культурного середовища в системі населених пунктів (Державна тематика: 4.9.4. Культурні традиції, проблеми інтеграції культурної спадщини в духовне життя сучасного суспільства);»

Значення проведення запланованих досліджень виходить далеко за межі України і це науковці добре розуміють, тому в Статті 6. наголошується:

«Сторони визнають, що результати наукових досліджень представлятимуть інтерес не тільки для наукової громадськості України і Східної Європи, а й для громадськості країн Європи і Америки.» Цим підкреслюється міжнародний характер підписаної УМОВИ, що накладає цілу низку важливих зобов'язань на підписантів. Але для нас у Донецький та Луганський областях важливим є той факт, що, враховуючи міжнародну акредитацію Інституту Східної Європи, а також можливості які дає така акредитація, сторони погодились здійснювати грантові проекти з Європейським Союзом (після рішення о їх фінансуванні) через Інститут Східної Європи, користуючись реквізитами Банку: ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 325321, Розрахунковий рахунок 26001053718815, Кореспондентський рахунок 26000053719644, ЗКПО 41451551 . Це теж зазначено у підписаній УМОВІ.

Так, завдяки талановитому науковцю і професору Віктору Святославовичу Ідзьо на новий рівень виходить діяльність не тільки Львівсько-Станіславського Представництва ім. В.В. Леонтєва АВ Академії ЕНтаПД, а всього Азовського відділення Академії ЕНтаПД. Тому Голова експертної комісії, керівник Закарпатського Представництва ім. академіка АЕН України, Валерія Олександровича Васильєва, АВ Академії ЕНтаПД, «Науковець 2011 Року «Азовської Академії» АВ АЕНтаПД», магістр Мирослав Юрієвич Лозюк прийняв рішення надати почесне академічне звання «Науковець 2019 Року «Азовської Академії» (АВ АЕНтаПД) фундаментальні праці якого були найбільш затребувані у Світі», академіку Міжнародної Академії наук ЄВРАЗІЇ, професору, д.і.н. В.С. Ідзьо, що дає йому право самостійно від імені АВ АЕНтаПД здійснювати наукові контакти з колегами із закордону.

Але не тільки потенціал професійного організатора науки на міжнародному рівні відзначив Президіям Азовського відділення Академії ЕНтаПД, а і сучасний рівень праці Віктора Святославовича на електронних ресурсах Східної Європи, публікації якого в першій чверті ХХІ століття виховували молодь у дусі гуманізму та поваги до інтелектуальної ПРАЦІ (!). ПОДЯКА від Президій Академій економічних наук та підприємницької діяльності в Україні і Азовського відділення Академії ЕНтаПД була підписана керівництвом АВ АЕНтаПД і відправлена до Львову відомому вченому історичу в Україні і в Європі, доктору історичних наук, професору, академіку, «Науковцю 2019 Року «Азовської Академії» (АВ АЕНтаПД)», директору Інституту Східної Європи Віктору Святославовичу Ідзьо. Зрозуміло, що всі ці документи були розміщені і на офіційному сайті Азовського відділення Академії ЕНтаПД.

Certificate

Сертифікат

**THE ACKNOWLEDGMENTS OF THE PRESIDIUM
of the scientist of the council of The academy of economic sciences and
entrepreneurial activity in Ukraine and the Azov's Department of The
academy of economic sciences and entrepreneurial activity**

*БЛАГОДАРНОСТИ ПРЕЗИДИУМА учёного совета Академии экономических
наук и предпринимательской деятельности в Украине
и Азовского отделения Академии экономических наук и
предпринимательской деятельности*

VICTIRU VYACHESLAVOVICHU IDZIO

Виктору Вячеславовичу Ідзьо

**To certain scientist to historian in Ukraine and in Europe, to the Dr
(PhD) in of historic sciences, to professor, to academician, « Scientist
2019 Year» AD Academies ES&E, to the Chief executive of
Institution of East Europe**

*Известному учёному историку в Украине и в Европе, доктору исторических
наук, профессору, академику, «Учёному 2019 Года» АО Академии ЭННПД,
директору Института Восточной Европы*

**For publications in the first quarter OF XXI century on the electronic
resources of East Europe educating young descent in the spirit of
humanism and respect to intellectual labor**

*За публикации в первой четверти XXI столетия на электронных ресурсах
Восточной Европы воспитывающие молодое поколение в духе гуманизма и
уважения к интеллектуальному труду*

**Vice-chairman of the Azov's Department of The Academy of ES&E,
Dr (PhD), membership of Community "Heritage 1817" New York Academy of Sciences,
membership of Board of The advisers of American Biographic Institute (ABI)**
Зам. председателя Азовского отделения АЭННПД, доктор

Alexander Vasiljev

**For Scientific secretary of the Azov's Department of The Academy
of ES&E, The member of the scientist of the council of Institute ESCR**
*За ученого секретаря Азовского отделения АЭННПД, Член ученого
совета Института ЭСКИ*

Serge Kutavoj

**Реалізація задуму Головного вченого секретаря та Першого
Віце-президента Національної Академії наук України,
академіка НАН України Анатолія Петровича Шпака -
створення відділення економіко-етносоціальних досліджень та
просування інвестиційних проектів**

Не все було просто з розбудовою наукових структур на Донбасі. Як і в Москві у 90-х роках - в Донецьку, Луганську (Ворошиловграді) і в Маріуполі був час, коли не ставилися припони проведенню наукових досліджень. Створювались науково-дослідні структури: міжкафедральна науково-дослідна лабораторія соціально-економічних проблем при кафедрах суспільних наук Маріупольського металургійного інституту, сектор соціально-економічних проблем труда (Маріуполь) НДІТруда (Ворошиловград) Держкомтруда СРСР, сектор соціально-економічних проблем портово-промислових міст (Маріуполь) ІЕП НАН України (Донецьк), а потім і ІЕПД НАН України, Донецький експериментальний науково-методичний центр (Маріуполь) Академії наук України таДФК (реорганізований в «Інститут економіко-соціокультурних досліджень» МКП у 1991 р.),. Маріупольське відділення НАН України (проект розпочатий у 1995р., але призупинений у 1998 р.), колектив якого продовжив дослідження в Азовському відділенню Академії ЕНтаПД (рішення Мін'юсту України від 1999 р.). Напружена організаційна праця, а інколи і боротьба, за можливість проводити наукові соціально-економічні дослідження, яку розпочали ще у 80-ті роки, не припиняється всі ці 40 років. І по своїй напруженості і цілеспрямованості, мабуть, не дуже відрізняється від тої творчої і всеохоплюючої діяльності колективів УІК та УУМ , Інституту Східної Європи та редакційної ради наукового журналу «Українознавець», які очолював і очолює академік, професор, д.іст.н. Віктор Святославович Ідзьо.

І сьогодні на передодні 60-річного Ювілею Віктора Святославовича Ідзьо важливо згадати не припони і нерозумні дії деяких адміністраторів в Східній Європі (кожна працююча людина за своє життя не раз і не два з ними стикалась, але знаходить сили не звертати на всі негаразди увагу), а побачити те, що об'єднує науковців України у єдину творчу спільноту, яка виконує необхідну Державі ПРАЦЮ, як у наукових дослідженнях, так і в виховуванні молоді. Важливо і те, що працюючі науковці знаходять можливість не тільки спілкуватись і обмінюватись думками, а і підтримувати один одного, зберігаючи і реалізуючи найперспективніші задуми справжніх керівників з Національної Академії наук України. І таким

перспективним задумом було прагнення Головного вченого секретаря і Першого Віце-президента НАН України, академіка НАН України Анатолія Петровича Шпака створити відділення сучасних соціально-економічних досліджень в Донбасі, спираючись на вчених та практиків вже інституційне об'єднаних з досвідом конкретних досліджень на виробництві у важкій промисловості (дослідження були розпочати ще у 1963 р. з «благословення» В.І.Терещенко, відомого професора з США працювавшого в Києві), які вже тоді зробили внесок в економічну теорію.

УЧАСТНИКАМ МЕЖДУНАРОДНОГО СЕМИНАРА, ПРОВОДИМОГО
В РАМКАХ ПРОГРАММЫ "ТЕМПУС", ПО ПРОБЛЕМАМ МАРКЕТИНГА
И МЕНЕДЖМЕНТА НА ТРАНСПОРТЕ

Уважаемые КОЛЛЕГИ !

Позвольте нам от имени членов Академии экономических наук и предпринимательской деятельности выразить Вам и руководителям программы "ТЕМПУС" ПРИЗНАТЕЛЬНОСТЬ за предоставленную возможность принять участие в этой представительной встрече ученых.

Мы рады возможности выразить встретиться со своими коллегами, с которыми не удалось нам контактировать с 2000 года. И хотим передать им слова искренней признательности за их БОЛЬШОЙ ТРУД.

Мы прекрасно знаем как сложно в современных условиях добиваться положительных результатов. Но Вам это удастся.

Мы не только с большим удовольствием примем участие в работе семинара, но и пользуясь случаем приглашаем всех собравшихся на запланированный научный семинар, посвященный ПАМЯТИ заместителя директора Института экономико-правовых исследований НАН Украины, академик Академии экономических наук Украины, профессор, доктор экономических наук Валентина Викторовича Финагина.

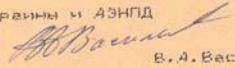
Сегодня Валентина Викторовича Финагина нет среди ученых Донбасса, но остались ученые экономисты в Мариуполе и Бердянске, в Таганроге и Ростове, есть Ваша активная и перспективная кафедра в Донецке. Работы ученых Донбасса, Крыма и Больны рассматриваются сегодня специалистами Комиссии Европейского Союза (письмо из Брюсселя от 30.03.2001 г.).

Результаты работы Азовского Отделения АЭНПД заинтересованно воспринимались учеными Москвы и Санкт-Петербурга, а авторство закона СОХРАНЕНИЯ ТРУДА издательства Кембриджского Университета и Нью-Йорской Академии наук признают за экономистами Приазовья.

И все это наши общие успехи. Поэтому желая Вам всего самого лучшего, мы подчеркиваем, что, именно, практикой применения ЗАКОНА СОХРАНЕНИЯ ТРУДА необходимо владеть сегодня маркетологам и управленцам всех уровней.

Приглашаем всех на научный семинар ПАМЯТИ академика Академии экономических наук Украины Валентина Викторовича Финагина. Мы все не имеем права забывать наших больших тружеников, без которых невозможно движение к бесконфликтному БУДУЩЕМУ.

Президент-председатель Азовского (Украинского)
Отделения АЭНПД, академик АЭН Украины и АЭНПД
России

В.А. Васильев

Ученый секретарь А(У)О АЭНПД

М.Г. Тузовская

В соответствии с решением руководства Национальной Академии наук Украины (Президента НАН Украины, академика НАН Украины Б. Е. Патона, Главного ученого секретаря НАН Украины, академика НАН Украины А. П. Шпака и академика-секретаря Отделения экономики НАН Украины, академика НАН Украины И. И. Лукникова) заслушать доклад о перспективах развития Мариупольской науки на общем собрании отделения экономики НАН Украины, учитывая инициативу мариупольцев по созданию Мариупольского Отделения НАН Украины, на совещании представителей научно-исследовательских коллективов Мариуполя 29 мая 1997 г. в горисполкоме был утвержден персональный состав докладчиков.

ПРЕЗЕНТАЦИЯ МАРИУПОЛЬСКОЙ НАУКИ

21 августа 1997 г. в президиум НАН Украины представлен доклад: «РАЗВИТИЕ НАУЧНЫХ НАПРАВЛЕНИЙ АКАДЕМИЧЕСКОЙ МАРИУПОЛЬСКОЙ ШКОЛЫ (ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ КОНЦЕПЦИИ ПРЕОБРАЗОВАНИЯ И СОХРАНЕНИЯ ТРУДА, КАК ПРОЯВЛЕНИЕ ЕСТЕСТВЕННО-ИСТОРИЧЕСКИХ ЗАКОНОМЕРНОСТЕЙ)», в котором изложены основные теоретико-методологические положения объективной оценки трудозатрат, осуществляемых при простом и расширенном воспроизводстве. На обсуждение вынесены следующие гипотезы: 1) гипотеза о наличии закономерности интеллектуализации труда практически всех основных социальных групп и даже в целом этно-социальных слоев; 2) гипотеза о закономерности, что ТРУД МИРА СТРЕМИТСЯ К ПРЕДЕЛЬНОЙ ИНТЕЛЛЕКТУАЛИЗАЦИИ; 3) гипотеза о существовании закономерности, которая является частным случаем предыдущей, что ТРУД ЭТНО-СОЦИАЛЬНЫХ СЛОЕВ ИНДУСТРИАЛЬНО РАЗВИТЫХ ГОСУДАРСТВ СТРЕМИТСЯ К ПРЕДЕЛЬНО ВОЗМОЖНОЙ ИНТЕЛЛЕКТУАЛИЗАЦИИ; 4) гипотеза о существовании закона, который все же называли закономерностью из-за неприведенного в докладе развернутого обоснования, что «ВСЕ ПРЕВРАЩЕНИЯ ТРУДА В РАМКАХ ОДНОГО ЦИКЛА ВСЕГДА СТРЕМЯТСЯ СОХРАНИТЬ ОБЩИЙ (СУММАРНЫЙ) УРОВЕНЬ ЗАТРАТ ТРУДА»; 5) гипотеза о существовании закономерности, что ИНТЕЛЛЕКТУАЛИЗАЦИЮ ТРУДА ОБЕСПЕЧИВАЕТ СЛОЖНАЯ СОЦИАЛЬНАЯ СТРУКТУРА С ПОСТОЯННО ПОВЫШАЮЩИМСЯ ТИПОМ ПОТРЕБНОСТЕЙ У ОСНОВНЫХ СОЦИАЛЬНЫХ ГРУПП. А также ряд методологических положений и, в частности, обоснование

целесообразности рассматривать при теоретико-методологическом анализе три следующих фактора производства: ПРИРОДУ, ТРУД (согласно нашей трактовки), КАПИТАЛ НООСФЕРЫ в будущем, вероятно, можно будет перейти к потенциалу ноосферы, когда начнется интенсивное освоение близлежащих космических объектов). Изложены методологические основы этно-социального прогнозирования (учитывая ренессанс естественного права в Европейском Союзе) и необходимость срочных шагов по возрождению национальной украинской культуры в Приазовье, а также необходимость проведения целенаправленной инновационной политики с учетом региональных особенностей и разрабатываемой концепции предпринимательского права. Секция ученого совета ИЭПИ НАН Украины в г. Мариуполе и вся научная общественность с большим удовлетворением воспри-

няли высокую оценку выполненных исследований, данную Институтом государства и права НАН Украины (письмо и заключение от 9.07.97 г. за № 126/296), как и оценку специалистов латиноамериканских стран, которые считают необходимым развивать все три научных направления:

1. Трудовые основы методологии ценообразования и налогообложения (исследования начаты учеными Мариуполя еще в начале 1960 г., получив поддержку В. И. Терещенко в 1965 г., а также дальнейшее развитие в 1980 г., 1992 г., 1995 г., и 1996 г.).

2. Методологические основы этно-социального прогнозирования (начаты с социально-экономических моделей предприятий и города в 1988 г. и с идеей социальной стратификации, изложенных в 1988 г. и поддержанных акад. НАН Украины Н. Г. Чумаченко, развитых в 1991 г. и получивших новый толчок в 1994 г. после разработки этно-социальной стратификации и социальных экономических трендов для Мариуполя).

3. Методологические основы предпринимательского права (в 1996 г. начата серьезная работа в области методологии права, правового обеспечения инновационной деятельности, правового обеспечения, эффективного функционирования морехозяйственных комплексов).

(Международный договор от 13 июня 1997 г.).

Комиссией Европейского Союза заинтересовали разработки ученых Мариуполя по этно-социальному прогнозированию, но пока не установлено устойчивых контактов с Европейскими странами. Надеемся на успешную презентацию Мариупольской науки на общем собрании Отделения экономики НАН Украины в сентябре 1997 г.

В. АЛЕКСАНДРОВ.

Прошло більше п'ятнадцяти років. Було багато листів керівництву Національної Академії наук України, яке в відповідях посилалось на відсутність фінансування, а в останньому (05.01.2016 р. за № 226/8-15) від Першого віце-президента НАН України, академіка НАН України В.П. Горбуліна зроблено посилання на Постанову Кабінету Міністрів України і на Закон України: «Шановний Олександр Валерійович ! Відповідно до Вашого

листа від 12.11.2015 № В-1-11/12 щодо відтворення **Відділення соціально-економічного аналізу та просування інвестиційних проектів НАН України** інформуємо про таке. На сьогодні постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2014 р. № 65 «Про економію державних коштів та недопущення втрат бюджету заборонено здійснювати заходи з утворення бюджетних установ. Окрім того, Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» порівняно з попереднім періодом передбачено значне скорочення видатків на науково-технічну сферу, зокрема і на фінансування Національної академії наук України.»

Але те, що неможливо для бюджетних установ, можливо реалізувати громадським об'єднанням. І таке об'єднання створено людиною, яка вже зустрілась майже зі всіма відомими представниками українських діаспор в Західній Європі, яка змогла реалізувати досвід роботи наукових і освітніх установ США і Канади в Українському університеті і в виданнях наукових Вісників і наукового журналу «Українознавець», яка зберегла для України всі підписані Умови про співпрацю з організаціями та університетами далекого зарубіжжя, починаючи з 90-х років, яка добре розуміє необхідність збереження наукового і культурного потенціалу для МАЙБУТНЬОГО – професором університетів України і Італії, академіком, д.і.н. Віктором Святославовичем Ідзьо. Створений їм Інститут Східної Європи (ІСЄ) є, дійсно, науковою установою нового для України рівня. Вже те, що ІСЄ має європейську акредитацію піднімає хвилі заздрощів багатьох «бюджетних науковців», які звикли працювати на бібліотечні запасники (бо їх праці, крім авторів, майже нікому не відомі), виконуючи «дуже важливі політичні завдання». А, дійсно, коли не має відкритості і все у тіні, то можна тільки шукати недоліки у працюючої людини, а самому сховавшись за один із ваківських дипломів, а краще за червону книжечку відповідального працівника, хизуватись своїми критичними висновками, які молодь може сприйняти за суттєвий доказ фахового рівня. Не багато зараз таких особистостей, хто відверто працює на суспільство. Більшість бажає, щоб їх вважали щирими працівниками, особливо, коли є можливість не брати на себе великих зобов'язань залишаючись у тіні талановитого науковця та викладача. Все це дуже добре розуміє Віктор Святославович і бере на себе вирішення всіх складних питань, коли бачить відверте неробство і бажання проіснувати за чужий рахунок. Тільки завдяки його досвіду організатора науки і вищої освіти нам у 2019 році вдалось зламати негативну тенденцію руйнації наукових шкіл у Донбасі і опертись на його наукову установу –

Інститут Східної Європи, реалізуючи мрію академіка НАН України Анатолія Петровича Шпака та багатьох інтелектуалів Донбасу.

Землеробство
Директор Інституту
Східної Європи
академік
Віктор Ідзюк
12.10.2019р.

Директору Інституту
Східної Європи
академіку, проф., д.і.н.
В.С. Ідзю

в.д. д.і.н., с.н.с., к.т.н.
Васильєв Олександр
Валерійович
прот.: м. Сіверськ, Бах-
мутський р-он, Донецької
обл., вул. Молодіжна 1, кв.34
м.т. 681667458
e-mail: vasiljev.malle@ukr.net

Завдан
Прошу утворити в Інституті Схід-
ної Європи відділ "економіко-еко соціально-
турних досліджень та просування інвести-
ційних проєктів" з центром м. Сіверськ
за адресою: 84523, м. Сіверськ, Бахмутський
р-он, Донецької обл., вул. Молодіжна 1, кв.34

О.В. Васильєв

12.10.2019р.

Погоджено
з керівником
Ідзюк

Рішення директора Інституту Східної Європи, академіка, професора, д.і.н. В.С. Ідзю від 12.10.2020 р. дало можливість зробити презентацію нового відділення ІСЄ в Сіверську на науковій конференції у Львові 13.10.2020 р.

Василь Бойчук
Відкриття нового відділення «Економіко-етно-соціальних досліджень та просування інвестиційних проектів» в Інституті Східної Європи 13 жовтня 2019 року. ©

13 жовтня 2019 року в Інституті Східної Європи відбулось відкриття нового відділення «Економіко-етно-соціальних досліджень та просування інвестиційних проектів» яке очолив доктор економічних наук, професор, академік **Олександр Валерійович Васільєв**.

Відділення «Економіко-етно-соціальних досліджень та просування інвестиційних проектів», буде функціонувати на основі **СТАТУТУ** Інституту Східної Європи в Донецькій області з центром у місті Сіверську і охоплювати своєю науково-освітньою та культурологічною діяльністю також міста Маріуполь та Бердянськ...

На завершення обговорення співпраці, завідувачу відділення «Економіко-етно-соціальних досліджень та просування інвестиційних проектів» Інституту Східної Європи, доктору економічних наук, професору, академіку Олександру Васільєву було наголошено, що в 2020 році Інститут Східної Європи, Кафедра українознавства, **21 листопада 2020 року** в Львові, в науковій бібліотеці, за адресою: Проспект Т. Шевченка д.13, святкуватиме **15-ти річчя(2005-2020рр.)** з часу заснування наукового журналу «Українознавець» і що його наукова стаття включена в XX ювілейний випуск «Українознавця» який вийде в січні 2020 року...

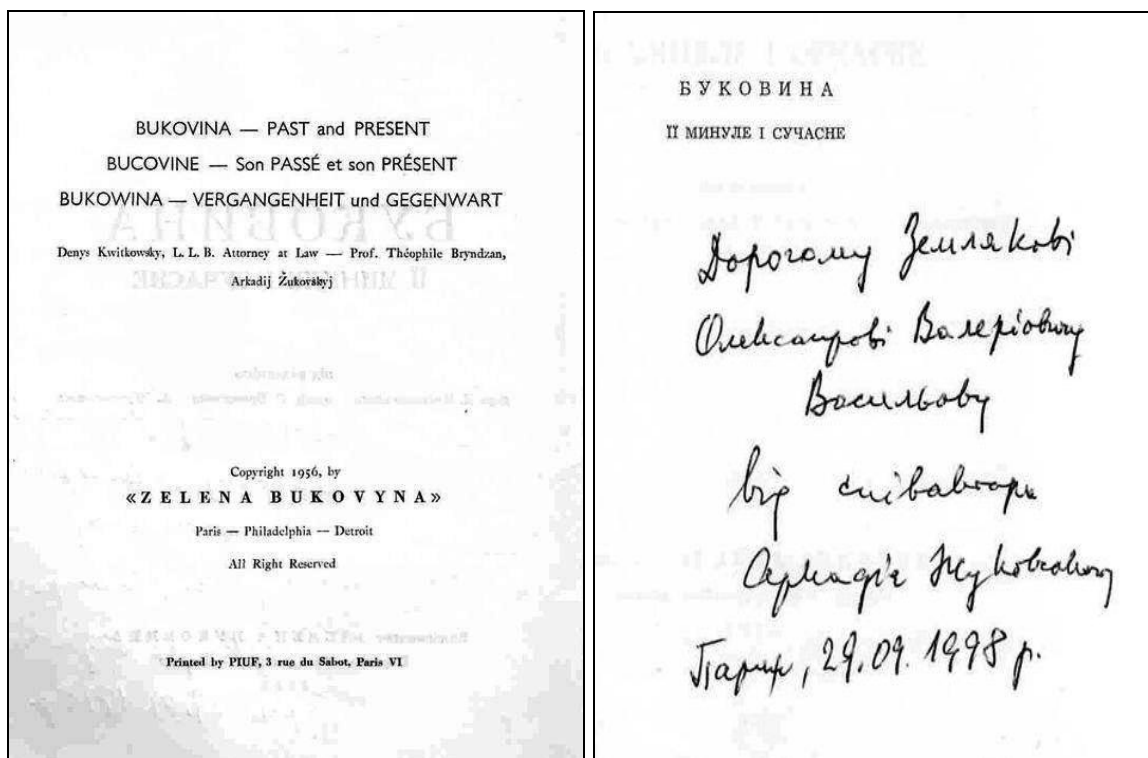
Наукова спільнота береже культуру і науковий потенціал держави.

(з погляду заступника Азовського відділення Академії ЕНтаПД)

Для нас всіх зрозуміло, що такі особистості, як Віктор Святославович Ідзьо народжуються раз у сто років. І справа не в тому, що його Ювілеї святкували спочатку у Москві, а сьогодні святкують вже в Україні. І це подія не тільки для Львова, а і для Харкова, для Дніпра, для Маріуполя і Донбасу – для всієї України. І це, якщо ми розглядаємо професора, д.і.н. В.С. Ідзьо, як директора Інституту Східної Європи. А якщо ми розглядаємо цього видатного науковця, як керівника Львівсько-Станіславського Представництва ім. В.В. Леонтьєва, Лауреата Нобелівської Премії з економіки 1973р., Азовського відділення Академії економічних наук та підприємницької діяльності та члена наукової ради Академії ЕНтаПД в Україні, то це вже подія для науковців і непересічних підприємців всієї Східної Європи (від Бреста до Владивостока). 25 жовтня Віктор Святославович буде отримувати поздоровлення зі всіх куточків Євразії, його також будуть вітати з США і Канади, з Польщі і Чехії, з Німеччини і Італії, і це повністю заслужено, враховуючи ту велику працю по різних напрямкам гуманітарних наук, яку він виконав і продовжує виконувати. Але нам всім бажано сьогодні зрозуміти ту велику роль наукової спільноти в сучасних умовах, яку відіграють науковці рівня академіка, професора, д.і.н. Віктора Святославовича Ідзьо. Моє покоління науковців починало працювати в той час, коли за наукові статті автори отримували кошти, потім тільки авторські екземпляри наукових видань, де друкувались їх розробки, а зараз багато журналів потребують сплачувати за друк наукових статей. Так, що у таких умовах робить Віктор Святославович ? Він у своєму науковому журналі «Українознавець» відроджує забуту, але дуже сьогодні необхідну всім творчим особистостям, шляхетну практику праці з авторами. Це одна маленька краплинка в його багатогранній організаційній та науковій діяльності. Але дуже показова краплинка ... Важливо, коли науковець є членом громадських наукових об'єднань, але все має межі. Пам'ятаю одного з наукових керівників, який був членом чи шести, чи восьми академій, починаючи з інформаційної і закінчуючи об'єднанням винахідників, та ще священиком і адвокатом (!). Те, що він тільки перекладав дипломи, а практично ні в жодній не працював, так про це і казати не має сенсу. Але мені було цікаво, а навіщо він ці дипломи колекціонує ? Що вони додають до його фахового рівня ? А як все це сприймається його колегами та друзями ? Дійсно, складно зрозуміти душу

людини, яка вважає папери первинним джерелом соціального статусу. Підкреслюю, не реальні справи і наукові доробки, а паперові відзнаки якихось реальних справ і можливих досягнень, якими з нею поділились, побачивши її схильність до такого «колекціонування». Зрозуміло, що така діяльність «розмиває цінності» у науковій спільноті. Коли люди граються у соціальні статуси в багатьох сферах наукової, організаційної та культурної діяльності, то вони починають втрачати час і сили на нічого не значущі речі. Вони не роблять те, що потрібно і необхідно для суспільства, а тільки роблять вигляд, що працюють. Який же критерій можна використати, щоб відрізнити показову діяльність від реальної, фахової? На мою думку, це в першу чергу, відношення до шляхетних планів та ініціатив своїх колег і фахівців того рівня, якого досягла людина науки. То, як академік Віктор Святославович підтримав задум академіка Анатолія Петровича Шпака відносно розбудови наукових організаційних структур на Донбасі свідчить про глибоке розуміння необхідності збереження вітчизняних наукових шкіл. Свідчить про те, що ці обидва академіка з однієї академічної спільноти, яка дійсно, а не показово, вболіває за Державу Україна. Хтось зараз скаже: «Та що там фізик А.П. Шпак міг розуміти в економіці і в гуманітарних науках? Які в нього могли бути перспективні задуми?» Є сенс звернути увагу на Постанови Президії НАН України, які готував Анатолій Петрович (їх достатньо). Вони, дійсно, показують масштабність особистості Головного вченого секретаря і Першого віце-президента НАН України (масштаб відповідальності формує особистість). Але хочу згадати про ту діяльність, яка не віддзеркалена у постановах і яка близька і добре зрозуміла Віктору Святославовичу (він таку ж роботу виконує вже на протязі багатьох років). Ця інформація надійшла до мене таким цікавим шляхом, що забути її не можливо. А відбулось це у Парижі, коли зустрівся з головою Товариства Т.Шевченка у Західній Європі, професором Сьорбони Аркадієм Жуковським. Ця зустріч була не запланована і відбулась раптово. Не захотів їхати з групою туристів до Версалю, а пішов гуляти по вулицям центра Парижа і набрав номер телефону з довідника о відомих українцях закордоном. Пан Аркадій запитав звідки в мене його номер телефону, а коли дізнався, що з довідника, то він цьому зрадів і запропонував зустрітись. Багато ми з цим відомим в Україні і в Світі істориком обговорювали в його маленькій квартирці в компанії з пухнастим котиком, згадавши і полковника Андрія Мельника (дівооче прізвище моєї бабці), і майже не відому у нас монографію «Буковина» (Париж-Филадельфия-Детройт, 1956), і нашого короля Декебаля, непорозумівшегося з Траяном, і отаманів-офіцерів козацького Війська Азовського під Маріуполем, а на закінчення зустрічі, коли сказав про свою

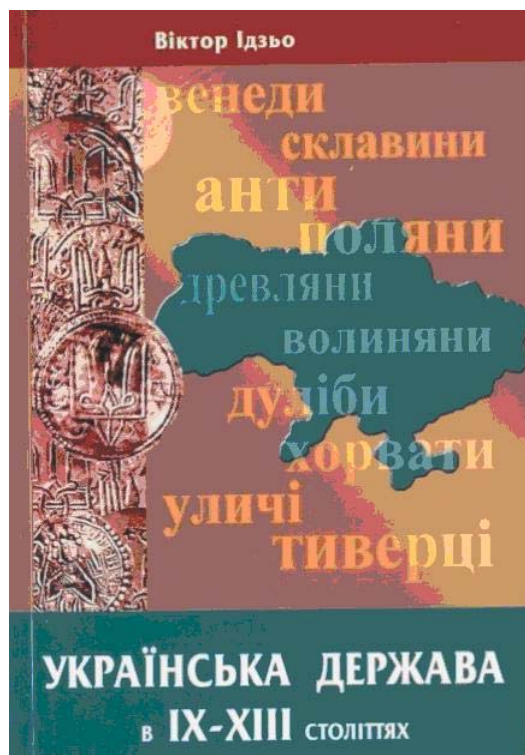
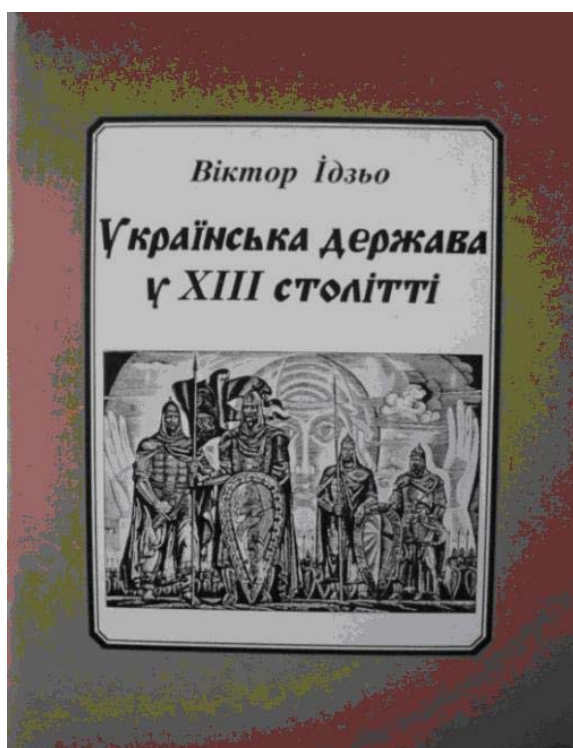
повагу до Головного вченого секретаря НАН України, то Пан Аркадій показав мені лист від Анатолія Петровича Шпака, в якому той вітав професора Сьорбони Аркадія Жуковського з обранням закордонним членом НАН України.

От вам і фізик, який знаходить час працювати з українськими діаспорами (!). Той, хто хоч раз проводив зустрічі з колегами з закордону, розуміє яка це напружена робота, що потребує багато сил і часу. Зараз, після знайомства з творчою та організаційною діяльністю академіка, професора, д.і.н. В.С. Ідзьо, спадає на думку, що підтримав Віктор Святославович задум Анатолія Петровича тому, що вони разом виконували важливу для України справу, кожний по своєму, але з єдиною метою – створити сучасну Європейську Державу. І цю працю Віктор Святославович, «Лицар Вітчизни», продовжує і буде продовжувати ще багато років ... Щиро бажаємо йому на цьому шляху успіхів та натхнення !

Найпоширеніші монографії

Віктор Ідзьо

Трипільська цивілізація в Україні:
характеристика розвитку та занепаду
в контексті еволюції стародавнього світу
у VI-II тисячоліттях до нашої ери

Віктор Ідзьо

Львівське королівство у XIII-XIV століттях

УКРАЇНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ В МОСКВІ
УКРАИНСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ В МОСКВЕ

НАУКОВИЙ ВІСНИК
УКРАЇНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

НАУЧНЫЙ ВЕСТНИК
УКРАИНСКОГО УНИВЕРСИТЕТА

Том VIII

Москва 2004

Засновник Львова король Данило та Українська держава в XIII столітті

(до 750-річчя
першої письмової згадки міста Львова)
(1256-2006)

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України
Національний науково-дослідний Інститут
українознавства та всесвітньої історії
Кафедра українознавства Інституту Східної Європи

Віктор Ідзьо
Львівське Королівство
в XIII-XIV століттях

Львів, «Видавництво Інституту Східної Європи», 2020р.

Інститут Східної Європи
Eastern-European Institute

Віктор Ідзьо
Науковий журнал «Українознавець»
у 2005 - 2015 роках

Львів
«Видавництво Інституту Східної Європи»,
2020р.

Інститут Східної Європи
Eastern-European Institute

Віктор Ідзьо
Етногенез Галичини

Івано-Франківськ «СІМІК», 2020

Інститут Східної Європи
Eastern-European Institute

Олексій Нирко
Кобзарство Криму та Кубані

Львів, «Видавництво Інституту Східної Європи», 2020р.

Серия основана в 1995 г., продолжена в 1999 г., в 2009 г. и в 2020 г.

**Ответственные за выпуск в 2020 г. члены Президиума Украинского
(Азовского) Отделения Академии экономиче- наук и пред-
принимательской деятельности**

Васильев А.В., Тузовская М. Г., Поддубный П.И., Лозюк М.Ю. и
Почётный член ученого совета Института ЭСКИ Пушко П.В.

при участии проф., к.ф.-м.н. Огирко О.В., д.э.н. Дмитриева И.Д. и членов
ученого совета ИЭСКИ Кутового С.В. и Васильевой Н.А.

В брошюре освещаются этапы развития историко-культурных исследований в самый сложный период начала серьезной трансформации централизованно-тоталитарных моделей государственно-политического управления в Восточной Европе в смешанную модель государственного капитализма с элементами рыночной экономики и с отсутствием запретов на свободу вероисповедания. Виктор Святославович, будучи представителем потомственной украинской интеллигенции, активно работал в научно-просветительном плане, стремясь объединить для обеспечения устойчивого духовного возрождения Украины все интеллектуальные силы мирового украинства. Цель не только благородная, но и необходимая в настоящее время, когда Мир переживает второй структурный этап глобализации, пережив её демократический период. Именно, на этом втором этапе создания нескольких уровней глобализации необходимо объединить все реальные интеллектуальные силы Великого Европейского Народа – Украинцев. Объём работ, выполненных Виктором Святославовичем, поистине огромен. Столько встреч, договоренностей, мероприятий и монографий – это ТРУД под силу только настоящему Великому Украинцу, которым является Виктор Святославович Идзьо. Он не перестаёт удивлять всех своих коллег своей работоспособностью и новыми замыслами и планами. Фактически благодаря ему сегодня реализуется на Донбассе замысел Главного учёного секретаря и Вице-президента Национально Академии наук Украины, академика НАН Украины А.П. Шпака по созданию научно-исследовательского Отделения, изучающего экономические, этнические и социальные проблемы региона с ориентацией на реализацию инвестиционных проектов. Этот замысел 1991 года, реализовывавшийся в 1993-1998 гг., удалось реально возродить в 2019 году академику, профессору, д.и.н. В.С.Идзьо. Но путь к нему был поистине очень непростым и потребовал ТРУДА десятков неравнодушных к украинской науке и культуре интеллигентов не только в Украине и России, но и в дальнем зарубежье. На основные этапы этого пути мы и хотим обратить Ваше внимание уважаемый читатель. .

Брошюра адресована студентам и преподавателям университетов Украины и Российской Федерации, членам украинских общественных организаций Восточной Европы, а также в дальнем зарубежье; научным сотрудникам академических и исследовательских институтов, прихожанам Греко-Католических и Православных Храмов.

ИНСТИТУТ ЭКОНОМИКО-СОЦИОКУЛЬТУРНЫХ ИССЛЕДОВАНИЙ
ИМ. ОЛЬГИ ВАСИЛЬЕВОЙ - КАТОЛИК, 2020 г.

The series was founded in 1995, continued in 1999, in 2009 and in 2020.

Members of the Presidium of the Ukrainian (Azov) Department of the Academy of
Economic Sciences and Entrepreneurship Responsible for the release in 2020

Vasiliev A.V., Tuzovskaya M.G., Poddubny P.I. ., Lozyuk M.Yu. and Honorary Member of
the Academic Council of the ESCR Institute P.V. Pushko

with the participation of prof., Ph.D. Ogirko O.V., Doctor of Economics Dmitrieva I.D. and
members of the IESCR Academic Council S.V. Kutovoy. and Vasilyeva N.A.

The brochure highlights the stages in the development of historical and cultural research in the most difficult period of the beginning of a serious transformation of the centralized totalitarian models of state and political governance in Eastern Europe into a mixed model of state capitalism with elements of a market economy and with the absence of prohibitions on freedom of religion. Viktor Svyatoslavovych, being a representative of the hereditary Ukrainian intelligentsia, actively worked in the scientific and educational plan, striving to unite all the intellectual forces of the world Ukrainians to ensure a sustainable spiritual revival of Ukraine. The goal is not only noble, but also necessary at the present time, when the world is going through the second structural stage of globalization, having gone through its democratic period. Namely, at this second stage of creating several levels of globalization, it is necessary to unite all the real intellectual forces of the Great European People - Ukrainians. The volume of work performed by Viktor Svyatoslavovich is truly enormous. So many meetings, agreements, events and monographs - this is LABOR only within the power of a real Great Ukrainian, which is Viktor Svyatoslavovich Idzio. He never ceases to amaze all his colleagues with his efficiency and new ideas and plans. In fact, thanks to him, the plan of the Chief Scientific Secretary and Vice-President of the National Academy of Sciences of Ukraine, Academician of the National Academy of Sciences of Ukraine A.P. Shpak on the creation of a research department that studies the economic, ethnic and social problems of the region with a focus on the implementation of investment projects. This idea of 1991, which was implemented in 1993-1998, was really revived in 2019 by academician, professor, doctor of historical sciences. V.S. Idzio. But the path to it was indeed very difficult and required the WORK of dozens of intellectuals who were not indifferent to Ukrainian science and culture, not only in Ukraine and Russia, but also in the far abroad. Dear reader, we would like to draw your attention to the main stages of this path. ...

The brochure is addressed to students and teachers of universities in Ukraine and the Russian Federation, members of Ukrainian public organizations in Eastern Europe, as well as abroad; researchers of academic and research institutes, parishioners of Greek Catholic and Orthodox Temples.

INSTITUTE FOR ECONOMIC AND SOCIOCULTURAL RESEARCH

Named after OLGA VASILIEVA - KATOLIK, 2020